

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિ કાર્યો ।

શ્રી

જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૦ મું

::

અંક ૩ બે

વીર સંવત ૨૪૭૦

જી

વિક્રમ સંવત ૨૦૦૦

પોપ

પ્રગટકર્તા

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

બહારગામ માટે બાર અંક ને ભેટના પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૧૨-૦

પુસ્તક ૬૦ રૂ.
અંક ૩ બે }

પોષ

{ વીર સં. ૨૪૭૦
{ વિક્રમ સં. ૨૦૦૦

અનુક્રમણિકા

૧. શ્રી સીમંધર જિન સ્તવન ... (આ. શ્રી વિજયલભિચરીશ્વરજી) ૬૫
૨. પ્રભુપૂજન ... (બાલચંદ હીરાચંદ કવિ) ૬૬
૩. મંગલ કી વામના ... (રાજમલ ભંડારી) ૬૬
૪. સંત-સ્વરૂપ દર્શન ... (મગનલાલ મોતીચંદ શાહ) ૬૭
૫. શ્રી પ્રશ્નસિંધુ ... (આ. શ્રી વિજયપદ્મસુરિ) ૬૮
૬. કેટલાક ન્યાય : ૨ ... (પ્રો. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા) ૭૩
૭. અનુમતિવિવરણ ... (કુંવરજી) ૭૬
૮. ચંદાવિવરણ અથવા ચંદગવિવરણ પદ્ધતિ ... (કુંવરજી) ૭૭
૯. જ્ઞાનનય અને ક્રિયાનયની વક્તવ્યતા ... (સુનિ શ્રી પુણ્યવિજયજી) ૭૮
૧૦. પ્રશ્નોત્તર ... (પ્રશ્નકાર-માસ્તર દ્વિમંતલાલ લાલચંદ પેથાપુર) ૮૦
- ” ... (પ્રશ્નકાર-શા. વાડીલાલ રામજી નોંધણુવદર) ૮૨
૧૧. સુવર્ણ ... (રાજપાળ મગનલાલ બ્હોરા) ૮૪
૧૨. શ્રી આનંદધનજીનું દિવ્ય જિનમાર્ગદર્શન : ૨ ... (ડૉ. ભગવાનદાસ મનસુખભાઈ મહેતા) ૮૫
૧૩. વ્યવહાર કૌશલ્ય (૨૧૧-૨૧૨) ... (મૌકિતક) ૯૦
૧૪. પ્રભાવિક પુરુષા : પદ્મધરબેલરી : ૬ ... (મોહનલાલ દોપચંદ ઓઝરી) ૯૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશના ગ્રાહકોને સૂચના

આ વર્ષે ભેટ આપવાની યુક્તિ જૈવાર ચઢ ગઇ છે. સં. ૧૯૯૯ ના ચૈત્રથી સં. ૨૦૦૦ ના આસો સુધી વર્ષ ૧ તથા સાત માસના લવાજમના રૂ. ૨૦૦ પોણા તથા આગ્યેથી યુક્ત મોકલી આપવામાં આવશે. જેઓએ લવાજમ સં. ૨૦૦૦ ના ફાગણ સુધી બરી દીધું હોય તેઓએ એક રૂપિયા મોકલવો. પોસ્ટ થુદિ પુનમ સુધીમાં લવાજમ નહીં આવે તો ત્યારબાદ ભેટના પુસ્તકોનું વી. પી. કાર્ડમાં આવશે. વી. પી. ના નાહકના ખર્ચમાંથી પાચવા માટે વેળાસર લેણું થતું લવાજમ મોકલી આપવા વિનંતિ છે. પેપ માસના અંકથી “ જૈન ધર્મ પ્રકાશ ” ની પ્રકાશનની તારીખ ફરી છે. માસિક દર અગ્રેજી મહિનાની પાંચમી તારીખને બદલે હવેથી તા. ૨૫ મીએ બહાર પડશે. હવેના માહ માસનો અંક ૨૫ મી અનુચારીએ પ્રગટ થશે.

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા । (સુદ્રાલેખ)

શ્રી સીમંધર જિન સ્તવન

(રાગ-પપીઠા રે, પપીઠા રે, પપીઠા રે.)

શશીયા રે, શશીયા રે, શશીયા રે, મેરે પ્રભુસે કહીયો નય;
સીમંધર તોરા દર્શન ચાહું, દિલમેં બહુ તલસાય ॥ ૧ ॥
મેં ચાહું તુમ દર્શ હરમેશાં, પડા હું તુમસે દૂર;
કોસ હબરો અંતર થીયમે, મીલનેસે મજબુર હા!
ભરતશેત્રમેં મેં હું બેઠા, અહર્નિશ ધ્યાન લગા ॥ ૨ ॥
નીચ કર્મ પ્રભુ મેરે કિતને, વિરહ દર્શકો ઘોર;
તડકે રહી હૈ બન હમારી, કર રહી શોરખકોર હા!
પલપલ ધ્યાન ધરું મેં તુમરા, જલ્દી દર્શ દીખા ॥ ૩ ॥
નહિ મિલતે હા પ્રભુજી મેરે, રહી કાંપ મેરી કાયહવેલી;
એક વાર ને દર્શ મિલે તો, સુળકી હંડેર લગીને;
ખ્યારા ખ્યારા પલપલ સમરું, સીમંધર દર્શન દીને;
તેરી યાદમેં આંખે ભર ગઈ, ચિત્ત રહા કંપાય ॥ ૪ ॥
પાંખ હોય તો ઉડકર આઈ, જ્ઞાન આંખ ને હોય અલબેલી;
દેયું તુમારા નર પ્રભુજી, દીવગી ખૂબ ઉડાઈ;
ઉસ દિન બજે ભાગ્ય હમારા, લાણી કાને પીલાઈ;
આત્મ કમલમેં લગ્નિ સીલ ગઈ, માનું સેવા પાય ॥ ૫ ॥

આચાર્ય શ્રી વિજયલખિયસૂરીશ્વરજી

પ્રભુ પૂજન

(પંચડો નિહાળું રે બીજા જિનતણા રે-એ દેશી)

પૂજન જિણું દતું શી રીતે કરું રે, કોઈ અનુભવી માર્ગે બતાવ. આંકણી.
કુંભ ભરી જલ લાવું નિરમળું રે, પંચામૃત ગંધ મિલાય ॥ ૧ ॥
સ્નાન કરાવી અંગ પખાળવા રે, કરવા સહુ નિરમળ ગાત્ર ॥ ૨ ॥
પ્રભુ છે નિરમળ શુચિતતુ ચંદ્રમા રે, લવ મેલ ન સંભવ અંગ ॥ ૩ ॥
નિરમળનો મળ અ ધોવાતણા રે, બાલિશ છે ચરન અસંગ ॥ ૪ ॥
ચંદન કેશર મિશ્ર બરાસથી રે, મહકે બહુ ગંધ મિલાય ॥ ૫ ॥
પ્રભુ તતુ અદ્ભુત ગંધભરી ઘણી રે, વ્યાપી જે ત્રિભુવન માય ॥ ૬ ॥
ગંધસમૂહ ઉપર કરું લેપને રે, શુ ઉચિત છે માર્ગે અસંગ ? ॥ ૭ ॥
કદપતરને તોરણ આમનું રે, ચિતામણિ આગળ કાચં ॥ ૮ ॥
લક્ષ્મી આગળ ધરું રજત સુવર્ણને રે, એહવો છે વ્યર્થ પ્રયત્ન ॥ ૯ ॥
જેહના જ્ઞાન અપૂર્ણ ચારિત્રનો રે, વ્યાપ્યો છે ત્રિભુવન ગંધ ॥ ૧૦ ॥
એહવા જિનપતિ આગળ ગંધ દશાંગનો રે, કરવો શુ ધૂપ નિગંધ ॥ ૧૧ ॥
જેહની બયેત છે મૂર્ત અગંઠની રે, તેહ આગળ શુ દીપ ? ॥ ૧૨ ॥
પ્રભુતન્મયતા આતમ જ્યોતની રે, એ પ્રભુ પૂજન ભાવ ॥ ૧૩ ॥
પ્રભુભક્તિનો માર્ગે જડે નહી રે, પ્રભુજી તું જ બતાવ ॥ ૧૪ ॥
બાલતણીએ બાલિશ પ્રાર્થના રે, દીન ક્યાનિધિ પાથ ॥ ૧૫ ॥

બાલચંદ હીરાચંદ-માલેગમ

મંગલ કી કામના ।

કરે સવ કામના યેહી, હમારા હો સદા મંગલ ।
ન ચાહતે સ્વપ્ન મેં પ્રાણી, અનિષ્ટકારી ધો અમંગલ ॥ ૧ ॥
કરે આશા સદા મનમેં, સુખી કેસે બને જગમેં ।
ન જીવનમેં કમી દુઃખ હો, સદા હોતા રહે મંગલ ॥ ૨ ॥
મીલે ધન ધામ ઔર વૈભવ, ત્રિયા સુત મન મુતાચિક હો ।
કમી નહીં હોય વસ્તુ કી, ન કરના ફિર પડે વંગલ ॥ ૩ ॥
અખિલ જગ કી યહી સ્વાહિશ, હુવે પરિપૂર્ણ કેસે હી ।
જો મંગલ હી સદા ચાહતે, રહા હૈ વહ કહાં મંગલ ॥ ૪ ॥
લગા સુવાસ કી આશા, દુઃખી હોતા સદા મન મેં ।
હિરન કસ્તુરીયા દેહો, મટકતા ફિરતા હૈ જંગલ ॥ ૫ ॥
રહી કસ્તુરી નામિં મેં, મગર હુંડે હૈ જંગલ મેં ।
સમજતા હૈ નહીં મનમેં, યહી અજ્ઞાન અમંગલ ॥ ૬ ॥

(૬૭)

વતાયે ચાર પુરુષારથ-ધરમ અર્થ કામ વ મોક્ષ ।
 મૂલા કર ઘન કો યાદે, કહો કૈસે હુવે મંગલ ॥ ૭ ॥
 અર્થ ઝોર કામ પુરુષારથ, લગે સબ સાધને જગમે ।
 પ્રથમ પુરુષાર્થ કે વિન યદ, મચાતે હૈં સદા દંગલ ॥ ૮ ॥
 ફસી કે વાસ્તે પહિલે, ધરમ પુરુષાર્થ હી સાધો ।
 યદી ચિન્તામણિ જગમે, કહાતા હૈં યદી મંગલ ॥ ૯ ॥
 પ્રથમ સમભાવ ધારણ કર, સમજના ત્રીન તત્વો કો ।
 યદ્વા યથાર્થ ફિર કર કે, હરો મિથ્યાત્વ અમંગલ ॥ ૧૦ ॥
 હૃદય મેં સુખ વ શાન્તિ કા, મરા હૈં કોપ ઉત્તમ હી ।
 અનુભવ ધર્મ સે કરના, મટકના રાજ નહીં જંગલ ॥ ૧૧ ॥

રાજમલ મંદારી-આગર (માલવા)

સંત-સ્વરૂપ દર્શન

અનુષ્ટુપ ।

આત્મન્યપિ ન વિશ્વાસ-સ્તાવાન્મવતિ સત્ત્વ યઃ ।

તસ્માત્સત્ત્વ વિરોધેન, સર્વઃ પ્રણયમિચ્છતિ ॥ ૧ ॥

(રાજ શ્રીમપલાસ-હોય. મારા તે બાગમાં વાઘો ડોલરિયો.)

સુંદર શાં શોભે છે સંતનાં મુખડાં(ર)સાત્વિક મુખનાં એ કરતા સિંચન. સુંદર
 વેરી વિરોધી વિવાદોને ટાળતા, સદાય કરતા એ આત્મમંથન. સુંદર
 ભૂતદયાનો મંત્ર સમજાવી, સર્વ જીવોનું એ કરતા જતન. સુંદર
 હર્ષ ને શોકના સંકલ્પો છોડી, ઉદાસીન ભાવમાં લાગી લગન. સુંદર
 ત્યાગભાવ સેવ્યો છે ત્રિકરણ યોગે, માયા તૃણાનું બધાં નથી દર્શન. સુંદર
 રાગ દ્રેષનો ભોગવટો છોડ્યો છે, વીતરાગ ભાવનું કરતા મનન. સુંદર
 આત્મદર્શનના પ્રેક્ષક બનીને, નિર્વેદનું કરતા નિદિધ્યાસન. સુંદર
 અભયદાનના અધ્યાત્મયોગી, છોડે વૈભાવિક સર્વ સ્પર્શન. સુંદર
 વાદવિવાદે ન રાચે કદાપિ, શાસ્ત્રોનાં કરતાં એ ઊંઘા રટણ. સુંદર
 સંયમ સુવાસિત યુગ્મની વહેરે, ભ્રમણ સમ બની કરતા શું જન. સુંદર
 સામ્ય ભાવ સેવે છે સુખમાં ને દુઃખમાં, દેહાધ્યાસનું કરતા દમન. સુંદર
 દૃષ્ટિમાં લેદહાન બરીને, સૃષ્ટિનું કરતાં એ સાચું દર્શન. સુંદર
 કિલ્લે ભવમંથનના દુઃખો વિચારી, ત્રિરત્નના સદા કરતા પાલન. સુંદર
 કાયા વાયા ને મનના વ્યાપારોમાં, સંતભાવનું બધાં પડે પ્રતિબિંબન. સુંદર
 સૂર્યપ્રભાવવડે કમળ ખીલે છે, સંતદર્શનથી ખીલે છે સુમન. સુંદર
 સંત સમાગમ ભવાગ્નિ તારે, એક ક્ષણનો થાય ભાવ સંયંધન. સુંદર
 શરણાગત તારી સ્વાત્મ ઉદ્ધારી, પામ્યા છે એ સંત સુકિત સદન. સુંદર

મગનલાલ મોતીચંદ શાહ-વંદવાણ કેરુપ

રચયિતા—આ. શ્રી વિજયપદ્મસૂરિ

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૪૦ થી)

૩૪. પ્રશ્ન—શાસ્ત્રમાં ‘વ્યંતર’ શબ્દનો વ્યુત્પત્તિને અનુસારે શો અર્થ જણાવ્યો છે ?

ઉત્તર—અંતર એટલે રહેવાનું સ્થાન. જેમનું ભવન, નગર ને આવાસરૂપ સ્થાન બુદ્ધા બુદ્ધા પ્રકારનું હોય તે વ્યંતર કહેવાય. એટલે વ્યંતરે કોઈ વખત ભવનોમાં, કોઈ વખત નગરોમાં ને કોઈ વખત આવાસમાં રહે છે. આ રીતે તેમને રહેવાનું સ્થાન (આશ્રય) બુદ્ધ બુદ્ધ હોવાથી તે દેવો વ્યંતર કહેવાય છે. રત્નપ્રભા પૃથ્વીના પહેલા રત્નકાંડના હબ્બર યોજનમાંથી ઉપરના સો યોજન ને નીચેના સો યોજન સિવાયના વચ્ચેના ૮૦૦ યોજન પ્રમાણ મધ્યભાગમાં વ્યંતરોના ભવનો જણાવ્યા છે. નગરો તિચ્છલોકમાં ને આવાસ ત્રણે લોકમાં એટલે પાંડુકવન વગેરે સ્થલે વ્યંતરોના આવાસ હોય છે. આ પ્રસંગે વ્યુત્પત્તિને આશ્રીને ધીણ પણ વ્યાખ્યા થઈ શકે છે તે વિસ્તારથી શ્રી પ્રજ્ઞાપના ટીકા વિગેરેમાંથી જાણવી. ૩૪.

૩૫. પ્રશ્ન—અંદ્ર, સૂર્ય વગેરે દેવો જ્યોતિષ્ક કહેવાય છે. અહીં જ્યોતિષ્ક શબ્દનો અર્થ શો ?

ઉત્તર—જે દેવો જગતને પ્રકાશિત કરે તે જ્યોતિષ્ક કહેવાય. કહ્યું છે કે:—
‘द्योतयन्ति=प्रकाशयन्ति जगदिति ज्योतीषि=विमानानि, तेषु भवा=ज्योतिष्का:’
વિશેષ ધીના શ્રી પ્રજ્ઞાપનાદિથી જાણવી. ૩૫.

૩૬. પ્રશ્ન—ચાર પ્રકારના દેવોમાં ચોથા વૈમાનિક દેવો જણાવ્યા છે. અહીં “વૈમાનિક” શબ્દનો વ્યુત્પત્તિને અનુસારે કઈ રીતે અર્થ કરવો ?

ઉત્તર—પુણ્યશાળી જીવો જ્યાં રહે તે વિમાન કહેવાય. તે વિમાનમાં રહેનારા દેવો વૈમાનિક કહેવાય. કહ્યું છે કે—“વિવિધં મન્યન્તે ઉપમુજ્યન્તે પુણ્ય-વદ્વિર્જીવૈરિતિ વિમાનાનિ, તेषુ ભવા વૈમાનિકા:” इत्यादि. ૩૬.

૩૭. પ્રશ્ન—પૂજ્ય શ્રી ગૌતમસ્વામી ગણધર મહારાજ મહાપુણ્યશાલી હતા, તથા પ્રભુ શ્રી મહાવીરદેવે કહેલી ત્રિપદીને સાંભળતાં સાથે જ થયેલ વિશિષ્ટ શ્રુતજ્ઞાનાવરણ ક્ષયોપશમને ધારણ કરનારા હતા, ચૌદ પૂર્વના જાણકાર હતા, તેથી તે દરેક પદાર્થની યથાર્થ ધીના જરૂર જાણતા તે ગૌતમ મહારાજ પ્રભુ શ્રી મહાવીરદેવને શા માટે પ્રશ્નો પૂછે છે ?

ઉત્તર—૧ ઉદયમાં વર્તતા એવા જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોના પ્રતાપે છત્રસ્થ જીવોને અનુપયોગ લાવ (શરતચક્ર, ઉપયોગરહિતપણું) સંભવે છે તેથી. ૨ શિષ્યોની આગળ પોતાને પદાર્થસ્વરૂપ જણાવ્યું હોય તે સ્વરૂપ તે જ પ્રમાણે

અંક ૩ ને]

શ્રી પ્રશ્નસિંધુ

૬૯

શિષ્યો પ્રભુદેવની પાસે ગણુધરે પૂછેલા પ્રશ્નના ઉત્તરરૂપે સાંભળે, ત્યારે શિષ્યોને એમ વિશેષ ખાત્રી થાય કે ગણુધરદેવો પ્રભુ શ્રી તીર્થંકરદેવના કદ્દા પ્રમાણે જ જણાવે છે. આ રીતે શિષ્યોને વિશેષ ખાત્રી કરાવવા માટે, ૩ બીજા ભવ્ય જીવોને વિશેષ સમજાવવા માટે, ૪ હું વિવક્ષિત પદાર્થનું સ્વરૂપ જે રીતે સમજું છું તેને પ્રભુદેવના વચનની સાથે મેળ છે કે નહિ? આ બાબતમાં હું પૂછીશ તો મારી ભૂલ હશે તો સુધરશે તેવા ઇરાદાથી, ૫ ઘણું કરીને જેમાં ગણુધરે પ્રશ્ન પૂછે, ને પ્રભુ શ્રી તીર્થંકર દેવો જવાબ આપે, આવા સૂત્રના વિધિને ભળવવા માટે શ્રી જૈનમસ્વામી (ઉપલક્ષણથી બીજા પણ ગણુધરે) પ્રભુને પ્રશ્નો પૂછે છે. આ પ્રમાણે શ્રી ભગવતીસૂત્રની ટીકામાં પૂજ્ય શ્રી અભયદેવસૂરીશ્વરજીએ ને શ્રી પ્રજ્ઞાપનાસૂત્રની ટીકામાં પૂજ્ય શ્રી મલયગિરિ મહારાજે જણાવ્યું છે. ૩૭.

૩૮. પ્રશ્ન—પૂજ્ય શ્રી ગણુધર ભગવંતો કયા કયા કારણોને લક્ષ્યમાં લઈને દ્વાદશાંગી ગણિપિટકની રચના કરે છે?

ઉત્તર—છ કારણોને ધ્યાનમાં લઈને પૂજ્ય શ્રી ગણુધરદેવો દ્વાદશાંગી ગણિપિટકની રચના કરે છે, તે આ પ્રમાણે—૧ સૂત્રરૂપે શુદ્ધાયેલો અર્થ શિષ્યો રહેલાઈથી ભણી શકે. ૨ સૂત્રને ભણ્યા પછી તે ભણેલો અર્થ સૂત્રરૂપે હોય તો સુખેથી યાદ કરી શકાય. ૩ એ જ પ્રમાણે હૃદયમાં સૂત્રરૂપે શુદ્ધ અર્થ લાંબા કાળ સુધી ધારી શકાય. ૪ પૂછી શકાય. ૫ બીજાને જણાવી શકાય. ૬ પ્રભુ શ્રી તીર્થંકરદેવ અર્થને કહે ને ગણુધરદેવ સૂત્રને શુદ્ધ એ અનુક્રમે તે બંનેનો આચાર છે. કહ્યું છે કે—“અર્થ માસદ્ અરિહા, સુત્તં ગંથંતિ ગણહરા નિઝળ” આ છ કારણથી ગણુધરે સૂત્રરૂપે દ્વાદશાંગી ગણિપિટકની રચના કરે છે, એમ શ્રી આવશ્યકનિયુક્તિ તથા લોકપ્રકાશાદિમાં જણાવ્યું છે. આવશ્યકનિયુક્તિની ગાથા આ પ્રમાણે—

ધિતું ચ સુંદં સુદગણં, ધારણાં દાંડં પુચ્છિતં ચેવ ॥

एएहिं कारणेहिं, जीयंति कयं गणहरेहि ॥ ૧૧ ॥

૩૯. પ્રશ્ન—કુમારપાલ મહારાજાએ કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજની પાસે કેટલી ઉંમરે કઈ સાલમાં સમ્યક્ત્વ મૂલ બારે વ્રતો અંગીકાર કર્યા?

ઉત્તર—રાજા કુમારપાલનો જન્મ વિ. સં. ૧૧૪૯ માં, રાજ્યાભિષેક ૫૦ વર્ષની ઉંમરે વિ. સં. ૧૧૯૯ માં ને વિ. સં. ૧૨૧૬ માં ગુરુમહારાજ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યની પાસે ૬૭ વર્ષની ઉંમરે બાર વ્રતધારી શ્રાવક બન્યા. ૩૯.

૪૦. પ્રશ્ન—પરમાર્હત કુમારપાલ રાજા કેટલી ઉંમરે મરણ પામીને કઈ ગતિમાં ગયા?

ઉત્તર—કુમારપાલ રાજા ૮૧ વર્ષની ઉંમરે મરણ પામી વ્યંતરબતિમાં દેવપણે ઉત્પન્ન થયા, એમ કુમારપાલ રાસ વર્ગેરે ગ્રંથોમાં જણાવ્યું છે. ૪૦

૪૧. પ્રશ્ન—કુમારપાલ રાબા આવતી ચોવીરીમાં કયા તીર્થ કરના સમયે કેટલામા ગણધર થશે ?

ઉત્તર—કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમસૂરિ મહારાજે રાબા કુમારપાલને એક વખત જણાવ્યું કે—હે રાજા! તમે આ ભવનું આયુષ્ય પૂર્ણ કરીને વ્યતરદેવ થશો. દેવભવનું આયુષ્ય પૂર્ણ કરીને આ ભરતદેવમાં ભદ્રિલપુર નગરમાં શતાનંદ રાબાની ધારિણી રાણીના શતબળ નામે પુત્ર થશે. અહીં કેટલાક વખત રાબાનું પાલન કરીને શ્રેણિક રાબાને જીવ જ્યારે પદ્મનાભ નામે પહેલા તીર્થ કરપણે વિચરતા હશે તે વખતે તે પ્રભુની નિર્મલ દેશના સાંભળીને, વૈરાગ્યરંગે રાબાપાટ ત્યજીને સંયમ ચહણુ કરી અગિયારમા ગણધર થશે. એ જ ભવમાં કેવલી થઈને મોક્ષે જશે. આ રીતે કુમારપાલ રાબાના ભવથી ગણીએ તો તે ત્રીજે ભવે મોક્ષમાં જશે, એમ કહી શકાય. વિશેષ ધીના કુમારપાલરાસમાં જણાવી છે. ૪૧.

૪૨. પ્રશ્ન—કુમારપાલ મહારાબા પાછલા ભવમાં કેાણુ હતા ?

ઉત્તર—મેવાડ દેશમાં આવેલા જયપુર નગરના જયકેશી રાબાના નરવીર નામે પુત્ર હતા. તે સાતે વ્યસન સેવતા હતા ને પ્રબળ હેરાન કરતા હતા તેથી જયકેશી રાબાએ કહ્યું કે—તું અહીંથી ચાલ્યો જા. ત્યાંથી નીકળીને નરવીર લૂંટફાટ કરતાં અનુક્રમે રસ્તામાં ચાલતાં ચાલતાં શ્રી યશોભદ્રસૂરિની દેશના સાંભળી સાતે વ્યસનનો ત્યાગ કર્યો. શુરુજીનો ઉપકાર માની, વંદન કરી આગળ ચાલતાં એકશિલા નગરીના રહીશ આઠર શેઠને ત્યાં નોકરી કરતાં શેઠ ધર્મી હોવાથી તે પણુ ધર્મી ગન્યો. અહીં પર્યુપણા પર્વમાં નરવીરે ઉપવાસ કર્યો ને પાંચ કોડીના ૧૮ ફૂલ ચઢાવીને પરમ ઉદ્ધાસથી શ્રી અજિતનાથ પ્રભુની પૂજા કરી. વિનયાદિ ગુણને લઈને આઠરશેઠ નરવીરના ઉપર ગહુ જ ધર્મરાગ ધારણ કરતા હતા. પર્યુપણા પર્વમાં કરેલા ઉપવાસના પારણામાં આઠાર જરા અધિક લેવાયો તેથી આકુળવ્યાકુળ થવા લાગ્યો. તળીયત નરમ થતાં નરવીરને સાધર્મિક બાણીને શેઠે સાંભળે કરવા ગહુ જ પ્રયત્નો કર્યા. શેઠ તેના પગ પાળવા લાગ્યા. આ ગનાવ જોઈને નરવીરે વિચાર્યું કે; આ શેઠ મારી ચાકરી કરે છે, તે શ્રી જૈનધર્મનો જ પ્રભાવ છે. આવો ઉત્તમ ધર્મ મને ભવોભવ મળ્યો. આવી શુભ ભાવનાં ભાવતાં આઠર શેઠના કહ્યા પ્રમાણે અંતિમ આરાધના કરી આયુષ્ય પૂર્ણ કરી તે રાજપુત્ર નરવીર આઠાર દેશના રાબા કુમારપાલ થયા. યશોભદ્રસૂરિ તે કાળક્રમે શ્રી હેમચંદ્રસૂરિ થયા ને આઠર શેઠનો જીવ કાલક્રમે મંત્રી ઉદાયન થયા. આ પ્રમાણે શ્રી કુમારપાલ ચરિત્રાદિ અનેક ગ્રંથોમાં જણાવ્યું છે. આ બીનામાંથી પર્યુપણામાં કરેલા ઉપવાસનો અને પ્રભુપૂજાનો મહિમા વગેરે રહસ્ય જાણીને ભવ્યજીવે શ્રી જૈનધર્મની સાત્વિકી આરાધના કરી આત્મહિત સાધવું. ૪૨.

૪૩. પ્રશ્ન—ઉદીરણા અને આગાલનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—પ્રથમ સ્થિતિમાં વર્તમાન જીવો ઉદીરણા પ્રયોગથી તે (પ્રથમ સ્થિતિ)

કર્મદલિકોને ખેંચીને જે ઉદ્યાવલિકામાં દાખલ કરે તે ક્રિયા-ઉદીરણ કહેવાય, ને એ રીતે બીજી સ્થિતિમાં રહેલા કર્મદલિકોને તે જ ઉદીરણ પ્રયોગથી ખેંચી ઉદ્યાવલિકામાં દાખલ કરે તે ક્રિયા-આગલ કહેવાય વિગેરે બીના શ્રી કર્મ-પ્રકૃતિ-પંચસંઘડાદિ ગ્રંથોમાં વિસ્તારથી જણાવી છે. ૪૩.

૪૪. પ્રશ્ન—અનાદિ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ સમ્યગ્દર્શન પામતાં અંતરકરણ કરે, એમ શ્રી આવશ્યકટીકા, વિશેષાવશ્યકટીકા, કર્મપ્રકૃતિ, પંચસંઘડાદિમાં જણાવ્યું છે. અહીં જણાવેલા “અંતરકરણ”નું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—અંતર્સુદૂર્ત કાળ સુધી ભોગવવા લાયક મિથ્યાત્વદલિકો જે મધ્ય-ભાગમાં રહ્યા છે, તે કર્મદલિકોને જે અધ્યવસાયોથી અથવા જે ક્રિયા દ્વારા પ્રથમ સ્થિતિમાં ને દ્વિતીય સ્થિતિમાં દાખલ કરી શકાય તે અધ્યવસાયો અથવા ક્રિયા અંતરકરણ કહેવાય. આ જણાવેલી બીનાનું રહસ્ય એ છે કે જે અધ્યવસાયોના પ્રતાપે અથવા જે ક્રિયાના પ્રતાપે પહેલી અને બીજી સ્થિતિની વચમાં આંતરું (મિથ્યાત્વના દલિયા વગરનો ખાલી ભાગ) પાડી શકાય તેવી જે ક્રિયા, અથવા તેવા જે અધ્યવસાયો તે અંતરકરણ કહેવાય. આ અંતરકરણની નીચેની જે સ્થિતિ તે પ્રથમ સ્થિતિ કહેવાય ને ઉપરની જે સ્થિતિ તે દ્વિતીય સ્થિતિ કહેવાય. વિશેષ બીના સ્પષ્ટાર્થે સહિત શ્રી સિદ્ધચક્ર પૂનઃદિમાં શ્રી કર્મપ્રકૃતિ ટીકા, કર્મગ્રંથ ટીકા-દિના આધારે જણાવી છે. ૪૪.

૪૫. પ્રશ્ન—સુખમાલીસમા પ્રશ્નમાં જણાવેલ સ્વરૂપવાળું અંતરકરણ કરવાનું કારણ શું ?

ઉત્તર—આગળ પામવા લાયક અંતર્સુદૂર્ત પ્રમાણ સ્થિતિવાળા ઔપશમિક સમ્યગ્દર્શનને મિથ્યાત્વમોહનીયતા પુદ્ગલો વિશ્વ ન કરે (ખગાડે નહિ-મલિન ન કરે) તે હેતુથી અંતરકરણ કરાય છે. પૂર્વધર ભગવંતોએ આ અંતરકરણને અન્ત-સુદૂર્ત પ્રમાણ સ્થિતિવાળું કહ્યું છે. વિશેષ બીના શ્રી પંચસંઘડાદિથી જાણવી. ૪૫

૪૬. પ્રશ્ન—વેદક સમ્યક્ત્વનું સ્વરૂપ શું ?

ઉત્તર—શાસ્ત્રકાર ભગવંતે આ વેદક સમ્યક્ત્વને ક્ષાયોપશમિક સમ્યક્ત્વના ભેદ તરીકે જણાવ્યું છે અને તે વ્યાજબી જ છે; કારણ કે વધતા શુભ પરિણામવાળા ક્ષાયોપશમિક સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોને અનુકર્યે અનંતાનુગંધી ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, મિથ્યાત્વમોહનીય-મિશ્રમોહનીય ખપાવીને છેવટે સમ્યક્ત્વમોહનીયને ખપાવતાં છેલ્લા સમયે એટલે ક્ષાયોપશમિકતા છેલ્લા સમયે જે શ્રદ્ધા હોય તે વેદકસમ્યક્ત્વ કહેવાય. આ વેદકસમ્યક્ત્વનો કાળ (ટાઇમ-વખત) જન્યથી અને ઉદ્દૃષ્ટથી એમ બંને રીતે એક સમય જ જાણવો. આવા સ્વરૂપવાળું વેદક સમ્યક્ત્વ એક વાર જ પામી શકાય, તેની સત્તા (હયાતી) અવિરત સમ્યગ્દષ્ટિ શુભસ્થાનકથી માંડીને સાતમા અપ્રમત્ત શુભસ્થાનક સુધીના ચાર શુભસ્થાનકોમાં જાણવી. જ્યારે નિર્મલ અધ્યવસાયો ચઢતા હોય ત્યારે જ આ વેદક સમ્યક્ત્વ

૭૨

શ્રી જ્ઞૈન ધર્મ પ્રકાશ

[પોષ

પામી શકાય છે, માટે આ વેદકને વૃદ્ધિવાળું કહ્યું છે. વેદકસમ્યક્ત્વ પામ્યા બાદ પછીના સમયે શુભપરિણામે વધતા ક્ષાયોપશમિક સમ્યગ્દષ્ટિ છયે જરૂર ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વને પામે છે. વિશેષ બીના સ્પષ્ટાર્થવાળી શ્રી સિદ્ધચક્રપૂર્ણાદિમાં જણાવી છે. ૪૬.

૪૭. પ્રશ્ન—ભરત ચક્રવર્તી આરિસા ભુવનમાં અનિત્ય ભાવના ભાવતાં ભાવતાં લોકાલોકપ્રકાશક કેવલજ્ઞાન પામ્યા, તે વખતે તેમની ઉંમર કેટલી હતી ?

ઉત્તર—ભરત ચક્રવર્તીનું આયુષ્ય ૮૪ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ હતું. તેમાંથી ૮૩ લાખ પૂર્વ વીત્યા બાદ કેવલી થયા. એક લાખ પૂર્વ પ્રમાણ કેવલીપર્યાયમાં સ્વપરતારક થઇને તેઓ સિદ્ધ થયા. ૪૭.

૪૮. પ્રશ્ન—જ્યારે ભરત ચક્રવર્તીનો જન્મ થયો તે વખતે પ્રભુશ્રી આદિ-દેવની ઉંમર કેટલી હતી ?

ઉત્તર—ભરતચક્રીના જન્મ સમયે પ્રભુશ્રી આદિનાથની વય ૬ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ હતી. ત્યારબાદ ૭૭ લાખ પૂર્વ સુધી પ્રભુશ્રી આદિનાથે રાજ્ય પાલન કર્યું. આ ૭૭ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ કાળ શ્રી ભરતચક્રીના કુમારપણાનો સમજવો. પ્રભુશ્રી આદિનાથના ૮૩ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ ગૃહસ્થપણાના કાળમાંથી ૬ લાખ પૂર્વ બાદ કરતાં ૭૭ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ કુમારકાળ—ભરત મહારાજનો આવે છે એમ શ્રી સમવાયાંગાદિમાં જણાવ્યું છે. ૪૮.

૪૯. પ્રશ્ન—બ્રાહ્મી સુંદરીનું આયુષ્ય કેટલું હતું ?

ઉત્તર—પ્રભુશ્રી ઋષભદેવની પુત્રી બ્રાહ્મી અને સુંદરીનું આયુષ્ય ૮૪ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ હતું, એમ શ્રી સમવાયાંગાદિમાં જણાવ્યું છે. ૪૯.

૫૦. પ્રશ્ન—પ્રભુશ્રી ઋષભદેવનું ૮૪ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ આયુષ્ય હતું. તેટલું આયુષ્ય બીજા કોઇ તીર્થંકરનું હોય કે નહિ ?

ઉત્તર—પાંચ મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં હાલ વિચરતા શ્રી સીમંધસ્વામી પ્રભુ આદિ વિહરમાન વીશે તીર્થંકરોનું આયુષ્ય ૮૪ લાખ પૂર્વ પ્રમાણ જણાવ્યું છે. વિશેષ બીના શ્રી દેશનાયિતામણિ વગેરે અંથેમાં જણાવી છે. ૫૦.

૫૧. પ્રશ્ન—વીશ વિહરમાન ભગવંતોની સાથે જેમ ઋષભદેવ પ્રભુની આયુષ્યની બાળતમાં સરખામણી જણાવી તેમ બીજી બાળતોમાં સરખામણી થઇ શકે છે કે નહિ ?

ઉત્તર—૧. શરીરનો વર્ણ સોના જેવો. ૨. શરીરની ઊંચાઇ ૫૦૦ ધનુષ્ય. ૩. કુમારાવસ્થાનો કાળ ૨૦ લાખ પૂર્વ. ૪. રાજ્યકાળ ૬૩ લાખ પૂર્વ. ૫. દીક્ષા-પર્યાય ૧ લાખ પૂર્વ. આ પાંચે બાળત શ્રી ઋષભદેવની ને વીશે વિહરમાન તીર્થંકરોની એક સરખી જણાવી. શ્રી દેશનાયિતામણિ આદિમાં આ બીના વિસ્તારથી જણાવી છે. ૫૧.

—(ચાલુ)

કેટલાક ન્યાય

(પ્રો. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા એમ. એ.)

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૪૮ થી)

શંકરાચાર્યે શ્રદ્ધાસૂત્ર ઉપરના બાળ્યમાં પુષ્કળ ન્યાયોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. આ પૈકી એના બીજા અધ્યાયના પહેલા બે પાદને લગતા બાળ્યમાં જે ન્યાયોનો નિર્દેશ છે તેની નોંધ ડૉ. બેલ્લવરકરે પોતે સંપાદિત કરેલી એની આશૃત્તિમાં પારિભાષિક શબ્દોની અર્થપૂર્વકની સુધિમાં પૃ. ૯૨-૯૩માં લીધી છે. એમાં નીચે પ્રમાણેના ક્રમે ૧૯ ન્યાયો રજૂ કરાયેલા છે—

અન્ધપજ્ઞુ [ન્યાય] ૨-૨-૭, અન્ધપરમ્પરાન્યાય ૨-૨-૩૦.

અનાગતસમ્બન્ધાદર્શિતસમ્બન્ધો બલવાન્ [ન્યાય] ૨-૧-૩૬.

અપવાદાભાવે ઉત્તર્ગમ્પ્રસિદ્ધિ [ન્યાય] ૨-૨-૩૧.

આકાશઘટાકાશન્યાય ૨-૧-૨૨.

ઉપક્રમે સન્દિગ્ધાર્થવાક્યસ્ય તચ્છેપાન્નિશ્ચય [ન્યાય] ૨-૧-૧૭.

કાર્યકારણાનન્યત્યન્યાય ૨-૧-૪. કુણ્ડવદર [ન્યાય] ૨-૨-૧૭.

તન્તુપટન્યાય ૨-૨-૧૨. દૃષ્ટાચ્છાદૃષ્ટિસિદ્ધિ [ન્યાય] ૨-૨-૨.

પ્રધાનમહ્નિવર્હણન્યાય ૨-૧-૧૨.

ફલવત્સન્નિધૌ અફલં તદ્દક્ષમ્ [ન્યાય] ૨-૧-૧૪.

વીજાહ્નુકુરન્યાય ૨-૧-૩૫. સંવેદિતપ્રસારિતપટન્યાય ૨-૧-૧૯.

સમુદ્રતરક્કાદિન્યાય ૨-૧-૧૩. સિક્તાક્રૂપ [ન્યાય] ૨-૨-૩૨.

સ્થૂળાનિલ્લન ન્યાય ૨-૧-૩૪. સ્ત્રોતઃ સન્તાનનિત્યતાન્યાય ૨-૨-૩૫.

સ્વામિશ્રુત્યન્યાય ૨-૧-૪.

કોપનિષદ્ (૩-૧)ના બાળ્યમાં ‘અત્રિન્’ ન્યાયનો અને મુહુરકોપનિષદ્ (૩-૧-૫) ના બાળ્યમાં ‘અન્તર્હીપિકા’ ન્યાયનો શંકરાચાર્યે ઉલ્લેખ કર્યો છે.

કુમારિસ અને ધર્મકીર્તિ કરતાં પછી થયેલા અને વિધાનંદી અને અનંતવીર્ય કરતાં પહેલાં થયેલા એટલે કે ઇ. સ. ના આઠમા સદ્દશમાં થયેલા જયશશિભદ્રે તત્ત્વોપલ્લવસિંહમાં નીચે મુજબ ત્રણ ન્યાયોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે.

૧. ધર્મોત્તર અને મંડનમિશ્રનો ઉલ્લેખ કરનારા અને ઇ. સ. ૮૫૦ ની આસપાસ યજ્ઞ થયેલા વિધાનંદીએ અષ્ટસહસ્રી (પૃ. ૩૭) માં “એકે હિ તત્ત્વોપલ્લવવાદિનઃ” એમ કહ્યું છે અને તત્ત્વોપલ્લવવાદના નિરસનાર્થે પાંચેક પૃષ્ઠ લખ્યાં છે, વિશેષમાં વિધાનંદીએ તત્ત્વોપલ્લવવાદવાતિકમાં પણ આમ કહ્યું છે, જુઓ પૃ. ૮૦ અને ૧૬૫.

❧ (૭૩) ❧

અનુમતિવિવરણુ

અનુમતિના ત્રણ પ્રકાર છે. ૧ પ્રતિસેવનાનુમતિ, ૨ પ્રતિશ્રવણાનુમતિ ને ૩ સંવાસાનુમતિ.

૧. પ્રતિસેવનાનુમતિ—કોઈપણ મનુષ્યની સાથે વસતાં તે માણસ કોઈપણ પ્રકારના પાપકાર્ય કરે તે આપણને અયોગ્ય લાગે છતાં આપણે જો તેને છતી શક્તિએ કાંઈપણ કહીએ નહીં, તેનું નિવારણ કરીએ નહીં તો આપણને પ્રતિસેવનાનુમતિનો દોષ લાગે; કારણ કે તેનાથી કરાતા અકાર્યને નિવારવાની, તેને તેમ કરતા અટકાવવાની, તેને તે કાર્ય કરવા યોગ્ય નથી એમ સમજાવવાની, આપણે સાથે રહેતા હોવાથી, આપણી ફરજ છે. તે ફરજ જો જાળવીએ નહીં અને મૂંઝા રહીએ તો તેના અકાર્યમાં આપણી મૂંઝી પણ અનુમતિ છે એમ સમજવું. કુટુંબી માટે તેમજ ઘરની અંદરના સ્ત્રી-પુત્રાદિ પરિવાર માટે પણ અભક્ષ્યનું ભક્ષણ કરતાં કે અપેયનું પાન કરતાં અટકાવવાની, તેને સમજાવવાની આપણી ફરજ છે. તે નહીં જાળવવાનું કારણ કયાં તો ઉપેક્ષાભાવ હોય અથવા આપણે તેનાથી દળાયેલા હઈએ તે જ સંભવે છે, પરંતુ એવા કારણથી આપણી સાચી ફરજ જાળવવામાં આપણે પ્રમાદ ન કરવો જોઈએ.

૨. પ્રતિશ્રવણાનુમતિ—એ છે કે—આપણી સાથેના આપણા સંબંધવાળો કોઈપણ માણસ ન જોલવાનું અસંબદ્ધ જોલતો હોય તો તે સાંભળી ન રહેતાં તેને તેવું જોલતાં અટકાવવો જોઈએ, તેને સમજાવવો જોઈએ. તે જોલે છે તેથી અસુક પ્રકારની હાનિ છે, નુકશાન છે, કર્મબંધ છે તે વાત મીઠા શબ્દોથી સમજાવી તેવા શબ્દો વાપરતાં અટકાવવો જોઈએ, જો તેમ ન કરીએ ને સાંભળી રહીએ તો આપણને પ્રતિશ્રવણાનુમતિ સંબંધી દોષ લાગે. આ જાગતમાં પણ પ્રથમની અનુમતિ અનુસાર આપણી શક્તિનો, બુદ્ધિનો, સહવાસનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ કે જોથી તે માણસ તેવું જોલતાં અટકે, જોડું અભિમાન કે નિષ્કારણ ક્રોધ કરીને જેમ તેમ ન જોલે, માયા ન કેળવે, પરવચના ન કરે. આ સંબંધમાં જો ઉપેક્ષા કરવામાં આવે તો પ્રતિશ્રવણાનુમતિ સંબંધી દોષ લાગે. ઉત્તમ મનુષ્યનું દાર્થ અન્યને સન્માર્ગે ચલાવવાનું અને ઉન્માર્ગે જતાં રોકવાનું છે. તેમાં છતી શક્તિએ પ્રમાદ ન કરવો. કદી સામા માણસને દુઃખ લાગવાનો સંભવ હોય તો પણ હિતની વાત કરતાં અચકાવું નહીં. કાંઈ સહન કરવું પડે તો તે પણ કરવું અને સાચી વાત જરૂર કહેવી.

૩. સંવાસાનુમતિ—સાથે રહેવાથી લાગે છે. સાથે રહ્યા છતાં સાથેના માણસે કાંઈ અકાર્ય કરતા હોય કે અસભ્ય વચ્ચેના જોલતા હોય, અભક્ષ્ય ભક્ષણ કરતાં હોય, અપેયનું પાન કરતા હોય તો તેની ઉપેક્ષા ન કરતાં તેને સાચી રીતે સમજાવી અકાર્યથી પાછા વાળવા જનતો પ્રયત્ન કરવો, પ્રયત્ન કર્યા છતાં સુધરે

અંક ૩ ને]

ચંદાવિજ્ઞય પંચમો

૭૭

નહીં તો બુદ્ધી વાત છે, પરંતુ સાથે રહેતા છતાં તેની ઉપેક્ષા કરવામાં આવે, બેદરકારી રાખવામાં આવે, જેમ થાય તેમ થવા દઈએ તો સંવાસાનુમતિનો દોષ લાગે. સાથે રહેનારની ફરજ છે કે સાથે રહેનાર અન્ય મનુષ્યને બનતી રીતે સમજાવવા અને અકાર્ય કરતા અટકાવવા. પ્રયત્ન કરવાથી જરૂર તેનાથી થતા અકાર્યમાં તેમજ તેનાથી બેલાતી અસહ્ય લાખામાં સુધારો થાય છે.

આ ત્રણે પ્રકારની અનુમતિ તેવા પ્રકારની અયોગ્ય પ્રવૃત્તિવાળાની ઉપેક્ષા કરવાથી લાગે છે માટે તેની ઉપેક્ષા ન કરતાં તેને અટકાવવા, સુધારવા, સન્મારેઈ વાળવા જરૂર પ્રયાસ કરવો.

કુંવરજી

ચંદાવિજ્ઞય અથવા ચંદગવિજ્ઞં પઢ્ણયં

(નામનુ' કારણ અને તેમાં શુ' શુ' છે ?)

આ પંચમો ચંદાવિજ્ઞય નામથી પ્રસિદ્ધ છે પરંતુ તેનું ખરું નામ ઉપર જણાવેલ છે તે છે. તેનું સંસ્કૃત નામ ચંદ્રાવેધ્યક છે. તેનો અર્થ એ છે કે- ચંદ્રા એટલે ચંત્રની પૂતળીના અક્ષીગોલકનો મધ્યભાગ જેને કીક્રી કહેવામાં આવે છે તેને વીંધવી તે ચંદ્રાવેધ્યક અર્થાત્ રાધાવેધ સાધવામાં રાધા નામની પૂતળીની ડાબી આંખની કીક્રી વીંધવામાં આવે છે તેને રાધાવેધ કહે છે. તે જેણે પૂર્વે સારી રીતે અભ્યાસ કરેલો હોય છે તે જ તેને વીંધી શકે છે, કારણ કે તેમાં અવળાસવળા ફરતા ચાર ચાર ચક્રના ઉપરના ભાગમાં રહેલી રાધા પુતળીની આંખની કીક્રી નીચે તેલની કઢામાં પડેલા તેના પ્રતિબિંબને જોઈને નીચી નજર રાખી ઉપર બાણ છોડીને વીંધવાની હોય છે. આ કાર્ય ઘણું મુશ્કેલ છે. આવો રાધાવેધ સાધીને રાજકન્યા પરણ્યાના ઘણાં દૃષ્ટાંતો જૈન ગ્રંથોમાં આવે છે.

આ પંચમોમાં સાત અધિકાર છે. ૧ વિનય, ૨ આચાર્યશુભ, ૩ શિષ્ય-શુભ, ૪ વિનયનિગ્રહશુભ, ૫ જ્ઞાનશુભ, ૬ ચરણશુભ ને ૭ મરણશુભ. આ સાત પ્રકરણમાંહેના છેલ્લા પ્રકરણમાં મરણ શુભ સંગ્રહી ઘણો વિસ્તાર છે. મુનિ મરણસમયે રાધાવેધ સાધવાની જેમ આ આત્મકથ્યાણુ સાધે છે, પણ તે જેણે પૂર્વે આત્મકથ્યાણુ સાધવાનો સારી રીતે અભ્યાસ કરેલો હોય છે તે જ સાધી શકે છે. આ હકીકત ખાસ કરીને તેની ૧૨૮ થી ૧૩૦ ગાથામાં આપેલ છે.

આ પંચમો ખાસ વાંચવા તેમજ કંઠે કરવા લાયક છે. તેની ગાથા ૧૭૫ માગધી લાખામાં છે, જેની સંસ્કૃત છાયા મુનિરાજ શ્રી અમરવિજયજીના શિષ્ય મુનિ ચતુરવિજયજીએ કરેલી છે. પાટણ કેશરબાઈ જ્ઞાન મંદિરના વ્યવસ્થાપક શેઠ નગીનદાસ કરમચંદે છપાવેલ છે. કિંમત માત્ર ત્રણ આના છે.

જ્ઞાનનય અને ક્રિયાનયની વસ્તુવ્યતી

(લેખક :- મુનિશ્રી પુણ્યવિજયજી)

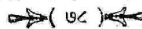
જ્ઞાનનય—આ નય કહે છે કે—સમ્યગ્દર્શનચારિત્રાદિ ગ્રાહ્ય છે, મિથ્યાત્વ, અજ્ઞાન, અવિરતિ વિગેરે અગ્રાહ્ય છે અને સ્વર્ગવિભૂતિ વિગેરે ઉપેક્ષા કરવા યોગ્ય છે. ઉપરોક્ત ગ્રાહ્ય, અગ્રાહ્ય અને ઉપેક્ષા કરવા યોગ્ય પદાર્થ જાણ્યા છતાં તેના પ્રાપ્તિ, પરિહાર અને ઉપેક્ષા કરવાની ઇચ્છાવાળાએ તેમાં પ્રવૃત્તિરૂપ યતન કરે એ જોઈએ. એ પ્રમાણે સર્વ વ્યવહારનું કારણ જ્ઞાન છે. ઐહિક કે પારલૌકિક ફળતા અર્થોએ સારી રીતે જાણેલા અર્થોમાં જ પ્રવૃત્તિ કરવી જોઈએ; અન્યથા પ્રવૃત્તિ કરવામાં ફળનેા વિસંવાદ જણાય છે. પાપથી નિવૃત્તિ, કુશળપક્ષમાં પ્રવૃત્તિ અને વિનયની પ્રાપ્તિ એ ત્રણે જ્ઞાન આપે છે, તથા દીક્ષા પ્રાપ્ત કરેલા, ઉત્કૃષ્ટ તપ અને ચારિત્રવાળા સાધુ છતાં પણ તેઓને જ્ઞાંસુધી સમસ્ત જીવાદિ વસ્તુસમૂહને સાક્ષાત્કાર કરાવનારું કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન નથી થતું ત્યાંસુધી તેમને મોક્ષપ્રાપ્તિ નથી થતી. “જે જેના વિના ન અને તે તેનું કારણ છે” અર્થાત્ ક્રિયા જ્ઞાન વિના ન હોય તેથી ક્રિયા એ જ્ઞાનનું કારણ છે. જેમ બીજાદિ વિના અંકુર નથી થતાં તેથી તે તેનું કારણ છે તેવી રીતે સકલ પુરુષાર્થની સિદ્ધિ પણ જ્ઞાન વિના નથી થતી માટે તે તેનું મુખ્ય કારણ છે. આ નય ચાર પ્રકારના સામાયિકમાંથી સમ્યક્ત્વસામાયિક અને જીવતસામાયિક એ બેને જ માને છે; કેમકે તે બંને જ્ઞાનાત્મક હોવાથી તે જ મુખ્યત્વે કરીને મોક્ષના કારણ છે. દેશવિરતિ અને સર્વવિરતિ સામાયિક આ નય નથી માનતો કેમકે તે જ્ઞાનનું કાર્ય હોવાથી ગૌણભૂત છે.

ક્રિયાનય—આ નય કહે છે કે—ગ્રાહ્ય, અગ્રાહ્યાદિ અર્થ જાણ્યા છતાં પુરુષાર્થની સિદ્ધિ ઇચ્છનારાએ પ્રવૃત્તિરૂપે ક્રિયા કરવી જોઈએ. મતલબ કે—પદાર્થ જાણ્યા છતાં પણ ક્રિયા જ સાધ્ય સાધક છે. જ્ઞાન તો ક્રિયાનું ઉપકરણ હોવાથી ગૌણ છે. કેવળજ્ઞાન ઉપજ્ઞ થયા છતાં પણ જગત અરિદ્ધતને જ્યાં સુધી સર્વ કર્મરૂપ ઇન્ધનને બાળી નાંખવાને અગ્નિની જ્વાળાના સમૂહ સમાન શૈલેશી અવસ્થારૂપ ક્રિયા પ્રાપ્ત થતી નથી ત્યાં સુધી મુક્તિ પ્રાપ્ત નથી થતી. “જે જેની પછી તરત જ થનારું હોય તે તેનું કારણ છે.” જેમ અન્ય અવસ્થા પામેલ પૃથ્વી આદિ સાગરો પછી તરત જ થનારું અંકુર તેનું કારણ છે, તેમ સર્વ પુરુષાર્થ સિદ્ધિ પણ ક્રિયાની અનંતર જ થાય છે, માટે ક્રિયા જ સર્વ પુરુષાર્થ સિદ્ધિનું પ્રધાન કારણ છે. આ નય ચાર પ્રકારના સામાયિકમાંથી દેશવિરતિ

આ પચસાની હુક્રીકત આઉરપચ્ચજ્ઞાણી પચસાની ગાથા પદ્મમીમાં સંચારા-પચસાની ગાથા ૧૨૨મીમાં તેમજ શ્રી પાશ્વિક સૂત્રની ટીકામાં આવે છે. આ પચસો ખાસ વાંચવા યા વિચારવા લાયક જણાયાથી તેવી પ્રેરણા કરવા માટે આ લેખ લખ્યો છે. આવા નાના પચસાઓ પણ ઘણા અર્થથી ભરેલા હોય છે.

આ પચસો મરણારાધનાનો પ્રતિપાદક છે. મરણના સમયે જે આરાધના કરવાની આવશ્યકતા છે તે એમાં સારી રીતે થતાવેલ છે.

કુવરજી

અને સર્વવિરતિને જ માને છે. કેમકે ક્રિયારૂપે તે સુક્તિનું પ્રધાન કારણ છે. સમ્યક્ત્વ અને શ્રુત સામાયિક તો તેના ઉપકારી માત્ર હોવાથી ગૌણશ્રુત હોવાને લીધે નથી માનતો.

શિષ્ય—ભગવન! આ બન્ને પક્ષમાં સુક્તિ બધાય છે, તો પછી બેમાંથી સત્ય તત્ત્વ કયું?

ગુરુ—સ્વતંત્ર સામાન્ય-વિશેષવાદી બધાએ નયોની પરસ્પર વિરુદ્ધ વક્તવ્યતા સાંભળીને સર્વ નયોને સંમત જે તત્ત્વરૂપે ગ્રાહ્ય હોય તે સુક્તિનું સાધન છે. અર્થાત્ ચારિત્રરૂપ ક્રિયા અને જ્ઞાનાદિ શુણ્ય એ ઉભય(જ્ઞાન-ક્રિયા)વડે જે સાધ્ય હોય તે મોક્ષસાધક છે, પણ બેમાંથી એકલો કોઈ પક્ષ મોક્ષસાધક નથી. જ્ઞાનનયવાદી જે કહે છે કે—“જે જેના વિના ન થાય તે તેનું કારણ છે” આમાં તદ્દવિનાશાવિત્ત્વરૂપ હેતુ અસિદ્ધ છે, કેમકે જ્ઞાન માત્રથી જ પુરુષાર્થ સિદ્ધિ નથી એનું કયાંઈ પણ બધાનું નથી. જોકે દાદા-પાક આદિ કરવાના અર્થોને દહનાદિના જ્ઞાન માત્રથી જ દાદાદિક કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી, પરંતુ અગ્નિ લાવવો, તેને કુંકવો, સળગાવવો વિગેરે ક્રિયા પણ કરવામાં આવે તો જ તે દાદાદિ કાર્યની સિદ્ધિ થાય છે. શ્રી તીર્થંકર ભગવંતો પણ માત્ર કેવળજ્ઞાનથી જ મોક્ષ સાધે છે એમ નહિ, સાથે યથાખ્યાત ચારિત્રરૂપ ક્રિયા પણ હોય છે; માટે સર્વત્ર પુરુષાર્થસિદ્ધિનું કારણ જ્ઞાન સિદ્ધ થાય છે, તેમ ક્રિયા પણ તેનું કારણ સિદ્ધ થાય છે. કેમકે તેના વિના પુરુષાર્થ સિદ્ધિ થતી નથી માટે એ હેતુ અનૈકાન્તિક છે.

એ જ પ્રમાણે ક્રિયાનયવાદીએ જે જેના પછી થનારું હોય તે તેનું કારણ છે ઈત્યાદિ પ્રયોગમાં “જે જેના પછી થનાર” રૂપ હેતુ કહેલ છે તે પણ અસિદ્ધ અને અનૈકાન્તિક છે. કારણ સ્ત્રી-બદ્ધ-ભોગ આદિના ક્રિયાકાળમાં પણ જ્ઞાન હોય છે. તેના જ્ઞાન સિવાય તેમાં પ્રવૃત્તિ જ થઈ શકે નહિ, એ જ પ્રમાણે શૈલેશી અવરથમાં સર્વ સંવરં રૂપ ક્રિયા કાળે પણ કેવલજ્ઞાન હોય છે તેના સિવાય તેની પ્રાપ્તિ નથી હોતી, માટે એ હેતુ અસિદ્ધ છે. વળી જેમ ઉપરાંત હેતુ સુક્તિ આદિ પુરુષાર્થના કારણરૂપે ક્રિયાને સિદ્ધ કરે છે તેવી રીતે જ્ઞાનને પણ કારણરૂપે સિદ્ધ કરે છે; કારણ કે તેના વિના પુરુષાર્થની સિદ્ધિ કયાંઈ થતી નથી માટે એ હેતુ અનૈકાન્તિક છે. વરતુતઃ જ્ઞાન ક્રિયા ઉભયથી જ સુક્તિ સાધ્ય છે, પણ બિન્નબિન્ન એકએકથી સાધ્ય નથી. “ક્રિયા વિના જ્ઞાન નાદિ કળહુ, ક્રિયા જ્ઞાન વિનું નાદિ; ક્રિયા જ્ઞાન દોઉં મિલત રહેતું હે, બધું જલરસ બધમાંદિ.”

શિષ્ય—ભગવન! જ્ઞાન-ક્રિયા પ્રત્યેકમાં સુક્તિ પ્રાપ્ત કરાવવાની શક્તિ નથી તો તેના સમુદાયમાં કયાંથી હોય? જેમ રેતીના પ્રત્યેક કણમાં તેજ નથી હોતું તો તેના સમુદાયમાં પણ નથી હોતું. તેવી રીતે અહીં પણ પ્રત્યેક જ્ઞાન ને ક્રિયામાં પણ સુક્તિપ્રાપ્ત શક્તિ બે નથી તો બન્નેના સમુદાયમાં પણ ન હોવી જોઈએ.

ગુરુ—જે સર્વથા પ્રકારે એ પ્રત્યેકની સુક્તિમાં અનુપકારિતા કહેવામાં આવે તો તું કહે છે તેમ થાય, પરંતુ તેમ નથી. અહીં પ્રત્યેકની સુક્તિમાં દેશોપકારિતા છે, અને સમુદાય થતાં સંપૂર્ણ ઉપકારિતા થાય છે માટે સમુદિત જ્ઞાનક્રિયા જ સુક્તિનું કારણ છે,

પ્રશ્નોત્તર

(પ્રશ્નકાર-માસ્તર હિંમતલાલ લાલચંદ-પેથાપુર)

પ્રશ્ન ૧—પાશ્વિક પ્રતિકમણુમાં ચૈત્યવંદન કરીને ચાર સ્તુતિએ દેવવંદન કરતાં સ્નાતસ્વાની ચાર સ્તુતિ કહેવામાં આવે છે તે પાછળથી કહી શકાય કે નહીં ?

ઉત્તર—કોઈ પ્રતિકમણુ કરનાર મોટો આવે ને પ્રતિકમણુ શરૂ થઈ ગયેલ હોય તો તે અનિતશાંતિસ્તવ વખતે દેવવંદન કરી શકે અને તેમાં તે સ્તુતિ કહે; પણ દેવ તો જરૂર વાંદવા બેઠાં.

પ્રશ્ન ૨—દૈવસિક પ્રતિકમણુમાં ચાર સ્તુતિ પૂર્વક દેવ વાંધાં પછી ‘ધ્યાનકારી સમસ્ત શ્રાવક વાંદુ’ એમ કેટલાક શ્રાવકો કહે છે તે બરાબર છે ?

ઉત્તર—પ્રતિકમણુ હેતુ ગ્રંથમાં એમ કહેવાનું કહેલ છે તેથી એમાં વિરોધ નથી. એમાં શ્રાવક ભાઈઓનું બહુમાન સમાયેલું છે.

પ્રશ્ન ૩—હર્લવ્ય એટલે ઘણા કાળ પછી સિદ્ધ થવાનો એવો અર્થ કેટલાક કરે છે તે બરાબર છે ?

ઉત્તર—બરાબર છે. એનો અર્થ એ જ છે. એ લવ્ય જીવનો જ ભેદ છે.

પ્રશ્ન ૪—દેવદ્રવ્યવડે વેચવા લાવેલ કેસર શ્રાવક પોતાના ઉપયોગ માટે વેચાતું લાવીને વાપરે તો એમાં બાધક છે ?

ઉત્તર—એમાં બાધક નથી. એ તો એક ભતનો વ્યાપાર છે.

પ્રશ્ન ૫—પોસહમાં ત્રણ કાળના દેવવંદનમાં છૂટા સામાયિક કરનાર આદેશ માગી શકે ? **ઉત્તર**—સ્તવન કે સ્તુતિનો આદેશ માગી શકે; વિધિનો નહીં.

પ્રશ્ન ૬—દેવસી પ્રતિકમણુમાં શ્રાવિકાઓ ‘ધમ્મો મહિમાનીલો’ એ સન્નિધાય બોલે છે તે બરાબર છે ?

ઉત્તર—એ સન્નિધાય જ અમારા બાણવામાં નથી. તે શેમાં છપાયેલ છે તે લખો, બોલવામાં વાંધો છે કે નહીં તે પછી કહી શકાય.

પ્રશ્ન ૭—પોસહમાં ચતુર્દશીને દિવસે શ્રાવિકાઓ ચાર વખત દેવ વાંદે છે તે બરાબર છે ?

ઉત્તર—ચોથી વખત ક્યારે વાંદે છે ? અહીં તો કોઈ ચોથી વખત વાંદતું નથી. ચોમાસીમાં મોટા દેવ ગણુતા હોય તો વાંધો નથી.

પ્રશ્ન ૮—સ્વર્ગનતું ઘી સાધારણ ખાતામાં લઈ જઈ શકાય ?

ઉત્તર—આ બાબત જે તેમ કરતા હોય તેને પૂછો. અહીં તો દેવદ્રવ્યમાં જ લઈ જવાની પ્રવૃત્તિ છે.

અંક ૩ ને]

પ્રશ્નોત્તર

૬૧

પ્રશ્ન ૯—લઘુશાંતિ બોલતાં છેલ્લી ગાથા કાઠિસગ્ગવાળા પણુ સાથે બોલે છે તે બોલી શકાય ?

ઉત્તર—ન બોલી શકાય. બોલતા હોય તો નિવારણ કરવું.

પ્રશ્ન ૧૦—ત્રેશઠ શલાકા પુરુષોની માતા દર ને પિતા ૫૧ કહ્યા છે તે કેવી રીતે સમજવા ?

ઉત્તર—નવ બળદેવ ને નવ વાસુદેવના પિતા એક જ હોવાથી નવ તે ઘટે અને ત્રણ ચક્રવર્તી તીર્થંકર થયેલા હોવાથી ત્રણ પિતા તે ઘટે એટલે ૫૧ પિતા થાય. અને ચક્રવર્તીની ત્રણ માતા ઘટવાથી ૬૦ માતા થાય એમ સમજવું. છવ્ઠ ત્રણ ચક્રવર્તી ને પ્રથમ વાસુદેવના ભુદા ન હોવાથી ૫૯ થાય છે. વીર પ્રભુની માતા બે ગણે તો ૬૧ થાય, દર કોઈ રીતે થતી નથી.

પ્રશ્ન ૧૧—શુરુમંદિર ભુદું બાંધેલ હોય તો તેમાં ઘંટ રાખી શકાય ?

ઉત્તર—એમાં બાંધક જણાતો નથી. તેમ જરૂર પણુ નથી.

પ્રશ્ન ૧૨—વજ્રઋષભનારાય સંઘયણ ને સમચતુરસ્ર સંસ્થાન જેને હોય તે બધા તફલવ મોક્ષે બંધ ?

ઉત્તર—છએ સંસ્થાનવાળા મોક્ષે બંધ છે. સમચતુરસ્ર સંસ્થાનવાળા તો સર્વે દેવો અને યુગલિકા હોય છે તેથી સંસ્થાન માટે નિયમ નથી. વજ્રઋષભનારાય સંઘયણ તફલવ મોક્ષગામીને હોવું જોઈએ, તે વિના મોક્ષે ન બંધ. બાકી વજ્રઋષભનારાય સંઘયણવાળા બધા મોક્ષે જવાનો નિરધાર નથી. ચારે ગતિમાં બંધ છે.

પ્રશ્ન ૧૩—નમિભિણી ૧૬ મી ગાથામાં કબંધે શબ્દ છે તે બરાબર છે કે કબંધે શબ્દ બરાબર છે ?

ઉત્તર—કબંધે શબ્દ બરાબર છે.

પ્રશ્ન ૧૪—કુસુમિણ હસુમિણના કાઠિસગ્ગમાં લોગસ્ર કયાં સુધી ગણવાં ?

ઉત્તર—ચંદ્રેસુ નિમ્મલયરા સુધી ગણવા. જેને સ્ત્રીસેવનનું સ્વપ્ન આવ્યું હોય તેણે સાગરવરગંભીરા સુધી ગણવા.

પ્રશ્ન ૧૫—મન્હજિણાણુંની સંદગાય બિલા બિલા કહેવાય ?

ઉત્તર—ન કહેવાય. ઉલટક બેરીને જ કહેવાય.

પ્રશ્ન ૧૬—આનંદધનજીકૃત એક પદમાં આઠ પહોરની ચાસઠ ઘડીયાં કહી છે તે શી રીતે થઈ શકે ?

ઉત્તર—એ સામાન્ય વચન છે. બાકી ૬૦ ઘડી સમજવી. એક ચોઘડીઆની ચાર ઘડી કહેવાય છે પણ વાસ્તવિક ડાઘા ગણવાની છે એમ સમજવું.

પ્રશ્ન ૧૭—પાશ્વિકાદિ પ્રતિકમણમાં વંદિતુ પોસહવાળા જ બોલી શકે છે, બીજાનું કદપતું નથી તો અતિચાર બીજાના કહેલા કદપે ?

ઉત્તર—વંદિતુ એ આવશ્યકનું વિશિષ્ટ સૂત્ર છે અને અતિચાર તે પશ્ચિત્તા નથી તેથી તે કદપે.

૮૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[ચોપ

પ્રશ્ન ૧૮—સાધુની ગેરહાજરીમાં પોસાતીને રાઈ મુહુપત્તિની વિધિ કરવાની હોય ?

ઉત્તર—ન હોય. ગુરુ હોય તો જ હોય.

પ્રશ્ન ૧૯—નવપદ્મનું મંડળ પૂરે છે તેમાં અરિહંતાદિકની મૂર્તિ કરવી યોગ્ય છે ?

ઉત્તર—એને તરતમાં જ વિસર્જન કરવાનું હોવાથી મૂર્તિ કરવી તે ઘટિત નથી. અક્ષર જ કરવા ઠીક છે.

પ્રશ્ન ૨૦—લઘુસંગ્રહણીના કર્તા હરિભદ્રસૂરિ અકબર બાદશાહના પ્રતિબોધક છે ?

ઉત્તર—અકબર બાદશાહના પ્રતિબોધક તો હીરવિજયસૂરિ છે, હરિભદ્રસૂરિ નહીં.

પ્રશ્ન ૨૧—દેવચંદ્રજી એક ભવ પછી મોક્ષે જવાના છે એમ કેટલાક કહે છે તે ગરાબર છે ?

ઉત્તર—એ હકીકત વાંચવામાં આવી નથી તેથી જે કહેતા હોય તેને તેનું સ્થળ પૂછવું.

પ્રશ્ન ૨૨—ઐહસ્વન ઉતારવાની પ્રવૃત્તિ ક્યારથી શરૂ થઈ છે? ને કેનાથી થઈ છે?

ઉત્તર—તેનું મૂળ બ્રહ્મવામાં નથી.

પ્રશ્ન ૨૩—આર્દ્રકૃત્રિક સિવાય બીજું કંઈમૂળ સૂકવે તો તે સૂકાયા પછી વાપરી શકાય ?

ઉત્તર—વાપરી ન શકાય. ત્રણ વસ્તુ જ સૂકી વપરાય તેને માટે જ આર્દ્ર શબ્દ તેમાં વાપરેલ છે.

પ્રશ્ન ૨૪—સ્નાતરચાની સ્તુતિ પાશ્વિકાદિ પ્રતિકમણમાં બોલાય છે તે બીજા પ્રતિકમણમાં બોલાય ?

ઉત્તર—પાશ્વિકાદિ ત્રણ પ્રતિકમણમાં જ બોલાય, તે સિવાય બીજા પ્રતિકમણમાં ન બોલાય. દેરાસરે ચૈત્યવંદનામાં કે બીજા દેવવંદનાદિમાં બોલાય.

(૨)

(પ્રમકાર—શા વાહીલાલ રામજી-નોંધણવદર)

પ્રશ્ન ૧—ગૌતમસ્વામીએ કેટલાને દીક્ષા દીધી ને કેટલા મોક્ષે ગયા ?

ઉત્તર—ગૌતમસ્વામીએ જેટલાને દીક્ષા દીધી તે બધા કેવળજ્ઞાન પામીને મોક્ષે ગયા. સંખ્યા વાંચવામાં આવી નથી.

પ્રશ્ન ૨—વિચરતા—કેવળજ્ઞાન પામેલા તીર્થંકરોની દ્રવ્યપૂજા જળ ચંદના-દિવડે થાય ? ન થાય તો દર્દુરાંક દેવે કેમ કરી ?

ઉત્તર—જળચંદનાદિવડે અંગપૂજા કેવળજ્ઞાનીનો ન થાય. દર્દુરાંક દેવે તો શ્રેણિક રાજાને સમન્તવવા માટે જ કૃત્રિમતા ગતાવી હતી. જે દ્રવ્યપૂજા થતી હોત તો શ્રેણિકાદિ સર્વ કરત.

પ્રશ્ન ૩—એક થોડાં સીમંધરસ્વામીની દેશર ચંદનના કચોળા ભરીને પ્રભાતમાં પૂજા કરવાનું કહ્યું છે તે બરાબર છે ?

ઉત્તર—બરાબર નથી. એ સ્તુતિ બનાવનાર કોઈ અદ્વૈત છે. તેમાં કહેલી બધી હકીકત ઘડા વિનાની છે એટલે માન્ય નથી.

પ્રશ્ન ૪—છ અઠ્યાઈમાં શાશ્વતી કેટલી છે ?

ઉત્તર—જે ને આસાની બે અઠ્યાઈ શાશ્વતી છે.

પ્રશ્ન ૫—જે જે યુનિને કે સાધ્વીને કેવળજ્ઞાન થાય તે સર્વનો જ્ઞાન-મહોત્સવ દેવતાઓ કરે છે ?

ઉત્તર—સર્વનો જ્ઞાનમહોત્સવ થતો નથી. જેની ભક્તિવાળા દેવો નજીકમાં હોય તે કરે છે. ઘણાનો થતો નથી.

પ્રશ્ન ૬—કરંભિ ભંતે સામાયિકના પ્રત્યાખ્યાનરૂપ છે, તે પ્રતિકમણમાં બે ત્રણ વાર કેમ કહેવાય છે ?

ઉત્તર—‘હું સામાયિકમાં છું’ તેના સ્મરણ માટે વારંવાર કહેવાય છે, તેમાં પુનરુક્તિ દોષ નથી. બીજાં પણ ઘણા સૂત્રો એમ કહેવાય છે.

પ્રશ્ન ૭—પાપકાર્યમાં કે પુણ્યકાર્યમાં કરણ કરાવણુ ને અનુમોદનનું સરખું ફળ થાય છે ?

ઉત્તર—સરખું ફળ થવાની વાત અસાધારણ પ્રસંગનો છે, એટલે કલ્પિત એમ પણ થાય છે. બાકી એવી રીતે બધે સરખું ફળ થતું નથી. મૃગ, બળદેવ ને રથકારક જેવું બીજું દષ્ટાંત પણ પ્રસિદ્ધિમાં નથી.

પ્રશ્ન ૮—‘સરોવર જળના મેડકોણ રે, તાકે આપણો ભક્ષ’ એનો અર્થ શું ?

ઉત્તર—એ શેની ગાથા છે ? તે આખી ગાથા લખો એટલે તેનો અર્થ બરાબર લખી શકાય. એ બે પદનો અર્થ તો ‘સરોવરના જળમાં રહેલા દેડકા વિગેરે પોતાના ભક્ષ માટે તાકી રહેતા હોય છે’ એવો થાય છે.

પ્રશ્ન ૯—પાંચમે આરે બાર યોજનનો શત્રુજ્ય હોય એમ કહેલ છે તે શી રીતે સમજવું ? એ યોજન કેવા સમજવા ?

ઉત્તર—એ યોજન ચાર ગાઉના ઉત્સેધ અંગુલના સમજવા. એટલું પ્રમાણ પાંચમા આરાના પ્રારંભમાં સમજવું.

પ્રશ્ન ૧૦—તીર્થંકરના અતિશયથી સવાસો યોજનમાં મારી મરકી વૈરભય વિગેરે નાશ પામે છે એમ કહ્યું છે, છતાં કાળ સૌકરિક દરરોજ પાંચસો પાંચ મારતો હતો તે કેમ બન્યું હશે ?

ઉત્તર—એ સામાન્ય વચન છે. તેથી તમામ હિંસા જ બંધ થાય એમ સમજવું નહીં. ઘણે ભાગે એવા ઉપદ્રવો ન થાય એમ સમજવું.

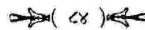

૧. પ્રભાવશાલી વ્યક્તિત્વ, અસરકારક સ્વર અને મહાન સત્ત્વ બાળ્યવાનને જ પ્રાપ્ત થાય છે.
૨. રૂપમાં શુભ્ર બળે તો સોનામાં સુગંધ ચરિતાર્થ થાય.
૩. આનંદી સ્વભાવ મેળી છે. આનંદી માણસ જ્યાં જાય ત્યાં આનંદનું વાતાવરણ ફેલાવે છે.
૪. હસો અને જીવનશક્તિ વધારે. હસવાથી જીવનશક્તિ વધે છે.
૫. રોગ મટાડવા પૂર્વે તેના કારણોને દૂર કરે.
૬. અનારોગ્યના વિચાર અનારોગ્યને ખેંચી લાવે છે.
૭. સમય વિના કહેલી સાચી કે સારી વાત પણ મારી જાય છે.
૮. વિચારોમાં વિચિત્ર શક્તિ રહેલી છે. ૯. અન્ન તેવું મન, મન તેવું તન.
૧૦. મંદવાડ ત્યાં મંદવાડ અને મંદવાડમાં ચિત્તની વિહ્વળતા થાય છે.
૧૧. સારી રીતભાત એ ઉભવિતું એક જરૂરી પગથિયું છે.
૧૨. સ્વચ્છતા માંદગી જેટલી ખર્ચાળ નથી.
૧૩. સમજ્યા ત્યાંથી ફરી ગણો. ૧૪. શબ્દના ધ્વા જલ્દી રૂઝાતા નથી.
૧૫. મીઠી બાધા બધે માર્ગ કરે છે. ૧૬. વિનય સમ અન્ન વધીકરણ નથી.
૧૭. કામ ક્યું તેણે કામણ ક્યું એ તદ્દન સત્ય છે.
૧૮. 'હા' કહેવી સહેલી છે, 'ના' કહેવામાં ધણા બળની જરૂર પડે છે.
૧૯. શક્તિવંતની ક્ષમા દીપે છે. ૨૦. નવરું મન પોતાને જ ખાણ જાય છે.
૨૧. એક જૂલની કબૂલાત જૂલોની પરપરાને અટકાવે છે.
૨૨. સત્યવક્તાને જવાબ શોધવાની જરૂર પડતી નથી.
૨૩. જેની તેની સાથે મૈત્રી ન બાધો. ૨૪. મિત્રતા જળ-મીનવત્ અભિન્ન હોવી જોઈએ.
૨૫. ઉત્તમ પત્ની સંસારને અજવાળે છે. ૨૬. સાચો સ્નેહી સમય પર ઉપયોગી થઈ પડે છે.
૨૭. સંસારમાં સર્વ પ્રકારનું સુખ દુઃખાપ્ય છે. રાજપાલ મગનલાલ બહોરા

પ્રશ્ન ૧૧—સવાર સાંજના પ્રતિક્રમણમાં છ આવશ્યક પૂજુ થયા પછીની ક્રિયા શામાટે વધારી ને કોણે વધારી ?

ઉત્તર—એ ક્રિયા બહુ જરૂરની હોવાથી પૂર્વ મહાપુરુષોએ વધારી છે તેથી તે નિઃશંકપણે કરવા યોગ્ય છે. આચાર્યને એમ વધારવાની સત્તા છે. વળી બે ઘડીનો કાળ પૂરો કરવાનું પણ એક કારણ છે તે ધ્યાનમાં રાખવું.

કુવંરજી

શ્રી આનંદધનજીનું દિવ્ય જિનમાર્ગદર્શન (૨)

પથિકે પોતાને આવાસે આવ્યો. ત્યાં પણ તેના મનમાં અવધૂત યોગિરાજનાં વચનામૃતોનું મનન ચાલી રહ્યું હતું. તે આજનો દિવસ ધન્ય ધન્ય માનતો હતો. આવા અદ્ભુત મહાત્મા સુનીશ્વરનો આકર્ષક સમાગમ થયો તે પોતાનો પુણ્યોદય સમજતો હતો તેમજ ચિંતવતો હતો કે—મેં મારી આટલી જીવનયાત્રામાં અનેક શાસ્ત્રવિશારદોનો સમાગમ કર્યો હશે, અનેક ન્યાયપારંગત પંડિતોનો પરિચય સાધ્યો હશે, અનેક સાધુ-સંતોનો સંસર્ગ સેવ્યો હશે, પણ મને ક્યાંય આ અવધૂતના બેવી યોગ્ય, સ્પષ્ટ, નિર્બલ વાત સાંભળવામાં નહોતી આવી. આજે અને અપૂર્વ શાંતિ ઉપજી છે. અહો ! યોગિરાજની કેવી અદ્ભુત આત્મસમાધિ ! કેવી તેમની સુપ્રસન્ન આનંદમય મૂર્તિ ! અહો ! એમનું મૌન પણ પરમ ઉપદેશ હતું હતું ! શી એમની મધુર વચનામૃતધારા ! મૌનીય પ્રવચનનું એમનું રહસ્યજ્ઞાન કેવું અગાધ ! એમનો આશય કેટલો ગંભીર ! એમનો બોધ કેવો વિશદ ! કેવો નિર્બલ ! એમનું હૃદય કેવું આદ્ય ! કેવું વાત્સલ્યવંત ! હું ખરેખરો ધન્ય કે મને આવા પરમ સંતનું સાક્ષાત્ દર્શન થયું. ક્યારે સવાર પડે ને પુનઃ હું એ મહાત્માનાં દર્શન કરી પાવન થઈ તેમજ તેમના શ્રીચુપે મારી શંકાઓનું સમાધાન પામી માર્ગરહસ્ય જાણું છતાંદિ ચિંતવતો ચિંતવતો તે થાકીપાકીને શયન કરી ગયો.

રાત્રિના પ્રાંતભાગમાં તેને એક સુંદર સ્પર્શ આવ્યું. જાણે કોઈ બલ્ય મૂર્તિ—દિવ્ય પુરુષનાં તેને દર્શન થયાં, ને તેને ઉદ્દેશીને તે જાણે પોકારી રહ્યા હતા: “ઓ બલ્ય પથિક ! જાગ, જાગ ! આ વિષમ ભવમાર્ગમાં આમ ને આમ તારે ક્યાંસુધી ભ્રમજી ક્યાં કરવું છે ? હું સુસાક્ષર ! આવી ને આવી અનંત રખડપટ્ટી ક્યાં છતાં તું શું હજી યાચ્યો નથી ? હવે તો વિરામ પામ ! અલ્યા ! તું તને પોતાને જ ભૂલી ગયો ! આનાથી મોટું અધેર કયું ? ઓ લાનજીજ્ઞા વટોમાયું ! તારી આ ઘેર નિદ્રામાંથી જાગ, જાગ ! જાગત થા ! જાગત થા ! ‘દષ્ટિ’ ઉઘાડ ! ને નિજ સ્વરૂપનું જ્ઞાન પામવા આ આનંદધનસ્વરૂપ ભગવાન જિનનું દર્શન કર ! દર્શન કર ! આ અનુપમ ગુણધામ આનંદમૂર્તિ પરમાત્માને પ્રેમથી આરાધ, આરાધ ! ચિત્તપ્રસન્નતાથી એની અર્પણિત પૂજા કરી પૂજનફલની પ્રાપ્તિ કર ! કપટ રહિત થઈ આ પરમ પ્રભુનાં ચરણકમલમાં સર્વાત્માથી આત્માર્પણ કરી દે ! ને આનંદધનપદની પ્રાપ્તિ કર !” એવું કહેતાં જ તે દિવ્ય પુરુષ અંતર્ધાન થઈ ગયા.

ત્યાં તો પક્ષીઓના કલરવથી તેની સ્વપ્નસ્પર્શમાં ભંગ પડ્યો ને તે જાગી ઊઠ્યો. તેના તન ને મન પ્રકુલ્લ હતાં. આનંદપ્રદ સ્વપ્નની ખુમારી હજી તેને ઊતરી નહોતી. તેની રચ્ચિત તેને વારંવાર થયા કરતી હતી.

પછી આવશ્યક પ્રાતઃવિધિ અટપટ આટોપી લઈ તેણે પૂર્ણ ઉત્સાહથી ગિરિરાજ બાણી પગલાં માંડ્યાં, ત્યારે ગગનમાં દિનમણિનો ઉદય થઈ ચૂક્યો હતો. આવરવિના સોનેરી

કિરણો પર્વત પર પડતાં તે જાણે સુવર્ણમય હોય એવો દૂરથી ભાસ આપતો હતો. તેની નિકટમાં એક બાણુ નાની સરિતા વહી જતી હતી. તળેટીમાં એક સુંદર મંદિર હતું તે આણુબાણુ સહકાર આદિ વૃક્ષોની ઘટા આવી હતી. પર્વતનો કઠિપ્રદેશ વિપુલ વનરાજીથી વિરાજી રહ્યો હતો ને તેના શિખર પર દૂર દૂરથી દેવાલયનાં દર્શન થતાં હતાં.

તીવ્ર જિજ્ઞાસાથી પ્રેરિત થતો તે ભવ્ય જિજ્ઞાસુ પશ્ચિમ યોગિરાજના દર્શનાથે ઉત્કંઠિત ત્વરાથી ચાલતો ચાલતો તળેટીએ આવી પહોંચ્યો, ને દર્શનનો ભાવ ઉપજતાં મંદિરમાં પેહો. ત્યાં તેને આદ્યુત દિવ્ય જિનમુદ્રાનાં દર્શન થયાં. તે મૂર્તિ જાણે ‘અમિય ભરી રચી’ હોયતી ! સકલ ઉપમાનથી વિલક્ષણ હોઈ, તેને કોઈ ઉપમા ઘટતી નહોતી. તે શાંતસુધારસ ઝીલી રહી હતી ને તેને નિરખતાં કેમે કરીને તુષિ ઉપજતી નહોતી.

“અમિય ભરી મૂર્તિ રચી રે, ઉપમા ન ઘટે કોય;
શાંતસુધારસ ઝીલીતો રે, નિરખત તપતિ ન હોય.”

વિમલ જિન ! દીઠા લોયણુ આજ. ”—આનંદધનજી

તે જિનની પ્રતિકૃતિનાં દર્શન થતાં, તેના મુખમાંથી સહજ ઉદ્ભાવ નીકળી પડ્યા કે—“અહો ! આની દષ્ટિ કેવા પ્રશ્નમરસમાં નિમગ્ન થયેલી છે ! આનું મુખકમલ કેવું પ્રસન્ન, શાંત, સૌમ્ય છે. નથી દેખાતી આના ખોળામાં કામિની કે નથી આના હાથમાં હથિયાર ! અહો ! સમભાવભરી એની દષ્ટિ જાણે સમપરિણામે જગતને દેખી રહી છે ! એની પ્રસન્ન મુખમુદ્રા પરમ ચિત્તપ્રસન્નતા વ્યક્ત કરી રહી છે ! એની અસંગતા જાણે સર્વ પરભાવની પરિવર્જના પ્રકાશી રહી છે. એના ખુલ્લા ખાલી હાથ જાણે એમ સ્વચ્છી રહ્યા છે કે અમને હવે આ ચિત્તવિચિત્ર જગત સાથે કોઈ લેવાદેવા નથી. અમે અમારું કામ કરી લીધું છે, હવે અમારે કંઈ પણ કરવાપણું રહ્યું નથી. અહો ! આવી આદ્યુત નિર્વિકાર મુદ્રા મેં પૂર્વે કદી પણ દીડી નહોતી. ખરેખર ! જગતમાં કોઈ વીતરાજ દેવ હોય તો તે આવા જ ઘટે. હું ધન્ય છું, ધન્ય છું કે આવી દિવ્ય મૂર્તિનાં મને દર્શન થયાં.” એમ ખોલતાં તેના શેમાંય ઉલ્લસિત થયા, ને તેનો અંતરાનંદ તનમાં નહિં સમાતાં આનંદાશ્રુધારારૂપે છલકાવા લાગ્યો.

એમ તે પશ્ચિમ ભાનિતાત્મા થઈને વંદન કરી બહાર નીકળ્યો. પછી કેમે કરીને ઉત્તર ગિરિ પર ચઢતાં ચઢતાં ઉત્તર ભાવ પર આરૂઢ થવા લાગ્યો. આગલે દિવસે યોગિરાજ પાસેથી શ્રવણ કરેલી અનુતપૂર્વ રહસ્યવાર્તા તેના હૃદયમાં રચી રહી હતી, તેના મનમાં તેનું મનન-ચર્ચણુ ચાલ્યા કરતું હતું. તેથી ક્ષણે ક્ષણે તેના ભાવમાં વૃદ્ધિ થવા કરતી હતી,

*“પ્રશમરંસનિમગ્નં દષ્ટિયુગ્મં પ્રસન્નં, વદનકમલમઢ્ઢઃ કામિનીસજ્જથ્થન્યઃ ।

કરયુગમપિ યત્તે શસ્ત્રસંવંધવન્ચર્યં,તદસિ જગતિ દેવો વીતરાગસ્ત્વમેવ ॥”—મહાકવિ ધનપાલ

“ઉપશમ રસ ભરી, સર્વ જન શંકરી, મૂર્તિ જિનરાજની આજ પેખી;

કારણે કાર્ણિવપતિ શ્રદ્ધાન છે, તિણે ભવશ્રમણુની બીડ મેટી.”—શ્રી દેવચંદ્રજી

અંક ૩ ને]

શ્રી આનંદધનનું દિવ્ય જિનમાર્ગદર્શન

૮૭

ને તેમાં વળી તેણે દીઠેલા દિવ્ય સ્વપ્ને તથા અદ્ભુત જિનમુદ્રાના દર્શને તેા ઓર વધારો કર્યો હતો. તેને શ્રી જિનેશ્વર ભગવાન પ્રત્યે પરમ પ્રેમ સ્ફૂર્યો હતો, ને તેનો શુદ્ધ ચૈતન્ય વૃત્તિએ તે પરમાત્માને ‘ પ્રિયતમ ’ તરિકે માન્ય કર્યો હતો. જેમ દમયંતી હંસદારા નળ-રાગના હિતમ શુશ્રુણું પરાક્ષ વર્ણન સાંભળી મુગ્ધ થઇ તેને મનથી વરો ચૂકી હતી, તેમ તે ભવ્ય પથિકની ચેતના પણ પરાક્ષ રીતે પ્રભુના અનુપમ શુશ્રુણું શ્રવણ કરી તેને અંતરાત્માથી વરો ચૂકી હતી. એટલે જગતના કોઇ પણ અન્ય પદાર્થ કરતાં અનેકગણો પ્રેમ તેને તે પરમાત્મારૂપ પતિ પ્રતિ પ્રગટી ચૂક્યો હતો. કારણ કે—

“ઋષભ જિનેશ્વર પ્રીતમ માહરો રે, ઓર ન ચાહું રે કંત;

રીઝયો સાહિબ સંગ ન પરિહરે રે, ભાંગે સાદિ અનંત.”—આનંદધનજી

હવે તેની ચેતના તે પરમાત્માના સાક્ષાત્ દર્શનને, સાક્ષાત્કારને, સાક્ષાત્ મિલનને ઝંખી રહી હતી. જિનનું દર્શન કેમ થાય ? કયે માર્ગે ? જતાં ભગવાનનું દર્શન પ્રાપ્ત થાય ? તે માર્ગ કેવો હશે ? તે આનંદધન ભગવાનનું સાક્ષાત્ સ્વરૂપ કેવું હશે ? તે મન-મોહન મૂર્તિનું પ્રત્યક્ષ રૂપ દેખવાને હું ક્યારે ભાગ્યશાળી થઇશ ? છતાં જિનજીવાની તીવ્ર નિઝાસા, ઉકંઠા, તમત્રા તેને હિતમ થઇ હતી. આ બધા પ્રશ્નોનું મને યોગિરાજ પાનેથી સાંગોપાંગ સમાધાન સાંપડશે, એવી દૃઢ પ્રતીતિ તેના અંતરાત્મામાં વસી હતી. એવી વિચાર-ભાવપરંપરામાં નિમગ્ન થતા થતા તે ગિરિશૃંગે આવી પહોંચ્યો.

દશ્ય બીજી—

ભાં તે દેવાલયની દિશામાંથી દૂરથી સુમધુર સ્વર તેના કણપટમાં અચકાવો—

“ચિત્ત પ્રસન્ને રે પૂજન ફલ કહ્યું રે, પૂજા અખંડિત એહ;

કપટ રહિત થઈ આતમ અરપણા રે, આનંદધન પદ રેહ.”

ઋષભ જિનેશ્વર પ્રીતમ માહરો રે.

પંથડા નિહાળું રે બીજા જિનતણે રે, અજિત અજિત શુભધામ;
જે તે જીત્યા રે તિણે હું જીતિયો રે, પુરુષ કિશું મુજ નામ ?... પંથડા
ચરમ નયન કરી મારગ જોવતો રે, બૃહથો સયલ સંસાર;
જિજ્ઞે નયણે કરી મારગ જોઇએ રે, નયન તે દિવ્ય વિચાર... પંથડા ”

તે સ્વરના અનુસારે તેણે અનુમાન કર્યું કે યોગિરાજ દેવાલયમાં બિરાજતા હશે, મારે ચાલ, ત્યાં જ જઇને તેમના સુમધુર કંઠમાંથી નીકળતી ભક્તિનિર્ભર અમૃત રસવાણીનું પાન કરું. એમ વિચારી તેણે દેવાલયમાં પ્રવેશ કર્યો, ને મૌનપણે એક બાજુ બેસી રહીને જીએ છે તે યોગિરાજ પ્રહુમુદ્રા પ્રત્યે રિચર એકતાન દહિ કરી પરમ ભાવોદ્ભાસથી લલકારી રહ્યા હતા કે—

“કાળસંજિવ લાહી પંથ નિહાળશું રે, એ આશા અવલંબ;
એ જન જીવે રે જિનજી ! જાણ્યો રે, આનંદધન મતે અંબ... પંથડા ”

એમ લલકારતાં ચોગિરાજ સમાધિમાં લીન થઇ ગયા.

તે પછિકે તે અવધૂતની અદ્ભુત એકતાનના, ભક્તિ-તન્મયતા દેખીને કિંચ જ થઇ ગયો. આવી નિર્વ્યાજ અપૂર્વ પરા ભક્તિ તેણે કયાંય પણ કદી દોઢી નહોતી. અધ્યાત્મનિમગ્ન ચોગિરાજ આવા ઉત્તમ કોટિના ભક્તરાજ હોઈ, ઉત્કૃષ્ટ ભક્તિ-અચૂતરસની આવી સરસ રસાદ્રતા નિષ્પન્ન કરી શકતા હશે, આખાદ જમાવટ કરી શકતા હશે, એ તો એની કલ્પનામાં પણ નહોતું. તેને અત્યારસુધી તો જ્યાં ત્યાં દેવાલયોદિમાં ધામધૂમની ધમાલ, કોલાહલ, બેસરા રાગરા, નાટકીયાં ગાયનની ઢબનાં નમાલાં બેઠકણું આદિ બેવાનું-સાંભળવાનું મળ્યું હતું. આવી અપૂર્વ શાંતિમય ભક્તિ તેણે કયાંય અનુભવી નહોતી. એટલે ચોગિરાજ પ્રત્યેનો તેનો ભક્તિભાવ ઓર ને ઓર વધતો ચાલ્યો, ને મોટેથી તેના ઉદ્દગાર નીકળી પડ્યા- ‘ધન્ય ! ધન્ય !’

એટલે ચોગિરાજ સહજ સમાધિમાંથી નગ્ન થઇ પાછું વાળીને બુએ છે તો પચિકને દોઢો. પછી પ્રભુને વંદન કરી તેઓ બહાર નીકળ્યા. પચિક પણ પ્રભુને પ્રણામ કરી તેમની પાછળ પાછળ ચાલ્યો. પછી એક વૃક્ષની છાંયા તળે વિશુદ્ધ સિલાપટ પર ચોગિરાજ દઢ આસન જમાવીને મૌનપણે બેઠા. પચિકને સંજ્ઞા કરી બેસવાનું કહ્યું, એટલે તે પણ યથોચિત વિનયોપચાર આચરીને બેઠા.

ચોગિરાજનું મૌન પણ અદ્ભુત બોધ આપતું હતું. તેમની નિર્વિકાર વૈરાગ્યભાવ-પ્રદર્શક સૌમ્ય મુખમુદ્રા, તેમની અદ્ભુત સહજ આત્મસમાધિ હ્રસ્વરે પ્રથો કે હ્રસ્વરે આખ્યાનો કરતાં વધારે સચોટ ઉપદેશ આપતી હતી. અરે ! પાપાણુમથી વીતરાગ જિન-સુદ્રા પણ મૌન વાણીથી તેવો જ અવાન્ય અતુલ્ય બોધ આપે છે, તેથી જ ‘જિનપ્રતિમા જિન સારખી’ એમ કહ્યું હશે, તો પછી આ તો સાક્ષાત્ વીતરાગસુદ્રા, જંગમ ચૈતન્ય-મૂર્તિ, હાલતું ચાલતું ‘ચૈત્ય’ તેવો બોધ કેમ ન આપે ?

પછી થોડી વારે પચિક મૌનનો ભંગ કરી વિનયથી બોલ્યો. મુનિરાજ ! આપે ગઈકાલે વર્તમાન સમાજ, સંપ્રદાય આદિ અંગે મારી જિજ્ઞાસા પરિતોષવાને જણાવ્યું હતું, તો તે સંબંધી આપશ્રીનું વક્તવ્ય શ્રવણ કરવાનો હું અસિલાથી છું. કૃપા કરો !

એટલે ધીર-ગંભીર મિષ્ટવાણીથી ચોગિરાજ વચ્ચા-હે ભદ્ર ! શાંતિથી શ્રવણ કર. બધું ય કહ્યું છું. પણ તે પહેલાં એક વાત તને કહી દઉં તે તું સતત લક્ષમાં રાખજે. સંપ્રદાય આદિ અંગે જે જે કંઈ કહ્યું હોય કે કહ્યું, તેમાં આ આત્માને કંઈ દેષભાવ નથી કે રાગભાવ નથી. કેવલ નિષ્પક્ષપાત ન્યાયથી, એકાંત મધ્યસ્થતાથી, સુદ્ધ આશયથી પ્રેરિત આત્મહિતાર્થે શુદ્ધિથી મારું સમસ્ત કથન છે; કારણ કે આત્મધર્મ સિવાય બીજો કોઈ મારો ધર્મ નથી, ને તે આત્મધર્મને સિદ્ધ કરે તે સિવાય બીજો મારો સંપ્રદાય નથી. એટલે મારો ઉદ્દેશ અન્યથા હોઈ શકે નહિં.

અને ‘સંપ્રદાય’ એટલે શું ? તે પણ વિચારવા યોગ્ય છે. સત્યરૂપોનો સદ્બોધ, સદ્ચરુ પરંપરાદારો, સત્ શિષ્ય. પાત્રપરંપરાને, સમ્યક્પણે પ્રદાન કરવામાં આવે તે ‘સંપ્રદાય’.

અંક ૩ ને]

શ્રી આનંદધનનું દિવ્ય જિનમાર્ગદર્શન

૮૯

આમ 'સંપ્રદાય' શબ્દનો મૂળ અર્થ તો પ્રકરણ છે, પણ વર્તમાન કાળના લોકોએ તેનો સંકુચિત અર્થ કરી નાંખી, ગચ્છ-વાડા આદિના આગ્રહરૂપે તેની સાંકડી મર્યાદા બાંધી લઇ, તેની ઉદ્ધાર ભાવનાને કુદિત કરી મૂકી છે. એટલે નાના નાના કુંડાળા-નાના નાના વર્તુલો પડી ગયા છે, દોરા-મુદપતિ જેવા કે ચોથ-પાંચમ જેવા નમાલા મતભેદોના ઝોલા નીચે ફાંટા પડી ગયા છે, કદાચહો ને સંઘર્ષો વધ્યા છે અને સંઘર્ષ ધટ્યું છે.

જો જિનનો કોઇ સનાતન સંપ્રદાય હોય તો તે આ એક જ અર્થાંત અભેદ સંપ્રદાય છે ને તે સર્વસંમાન્ય છે કે-**'સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગઃ'**, -સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર તે મોક્ષમાર્ગ છે, પૂર્વે કહ્યું હતું તેમ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની અભેદ એકતા આત્મામાં પરિણમી તે મોક્ષમાર્ગ છે. શુદ્ધ આત્માનું સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્ર એટલે કે શુદ્ધ આત્માને દેખવો, જાણવો ને આચરવો તે જ પરમાર્થ મોક્ષમાર્ગ છે. આમ મોક્ષમાર્ગ તો આત્માશ્રિત છે, તેમાં દેહાદિ આશ્રિત બાહ્યલિંગ કારણભૂત નથી, જાતિવેષનો આગ્રહ કાર્યકારી નથી. અમુક જાતિવાળાને જ, અમુક વેષવાળાને જ, અમુક લિંગવાળાને જ મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય, એ માન્યતા સર્વથા નિર્મૂળ છે. જાતિ-વેષાદિના ભેદ કે આગ્રહ એમાં અકિંચિત્કર છે. જે પરમાર્થથી ઉક્ત મોક્ષમાર્ગને સાધે છે, આત્મામાં પરિણમી છે તે જ મોક્ષ પામે છે. (ચાલુ)

ડૉક્ટર ભગવાનદાસ મન:સુખભાઈ મહેતા M. B. B. S.

*“પાસંહિલિગાણિ વ ગિહલિગાણિ ય બહુપ્પચારાણિ ।

ધિત્તુ વદંતિ મૂઢા લિગમિણં મોક્ષમગ્ગોત્તિ ॥

જા હોદિ મોક્ષમગ્ગો લિંગં જં દેહણિમ્મમા અરિહા ।

લિંગં મુરુત્તુ દંસણણાણચરિત્તાણિ સેવંતિ ॥” ઇત્યાદિ.

શ્રી કુંદકુંદાચાર્યજીપ્રણીત શ્રી સમયસાર

x“જાતિ વેષનો ભેદ નહિ, કહ્યો માર્ગ જો હોય;

સાધે તે મુક્તિ લહે, એમાં ભેદ ન હોય.”

શ્રીમદ રાજચંદ્રપ્રણીત આત્મસિદ્ધિ

મોક્ષપદે અપ્પાણં ટવેહિ તં ચેવ સાહિ તં ચેય ॥

તત્ત્વેવ વિહર ણિચં મા વિહરસુ અણ્ણવલ્લેસુ ॥ —શ્રી સમયસાર

અવહાર કૌશલ્ય

(૨૧૧)

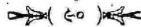
આઝ્ઞાકિતપણુ વગરની સ્વતંત્રતા એ અવ્યવસ્થા છે,
સ્વતંત્રતા વગરનું આઝ્ઞાકિતપણું એ ગુલામગીરી છે.

નવયુગમાં ઉછરેલા યુવકો સ્વતંત્રતા ખૂબ માંગે છે એ નવયુગની વિશિષ્ટતા છે. એને પોતાની મરજી પ્રમાણે વર્તવું છે, એને પોતાનાં કાર્યો પર પોતાનો જ કાબૂ હોવાનો હાવો કરવો છે, વળી પોતાના વર્તન માટે પોતે જવાબદાર છે અને એમાં કોઈને હાથ ધાલવાની કે ચર્ચા કરવાની સત્તા નથી, આ તેની માન્યતા છે. અમુક હદ સુધી આ પ્રકારનું માનસ ધરુણવા શોધ્ય પણ ગણાય; એથી માણસને પોતાની જાત પર વિશ્વાસ આવે છે, કામ કરવાનો ઉત્સાહ મળે છે અને એની કાર્યરત્નિમાં રંગ જમે છે, પણ સ્વતંત્રતા બ્યારે સ્વતંત્રતાનું રૂપ લે છે ત્યારે ભારે આકરી પડી જાય છે અને તેના માલિકને તેમજ તેના સંબંધીઓને બહુ તુકસાન કરે છે. જીવનમાં હક્કનો પ્રશ્ન જેટલા રસથી ચર્ચાય છે તેટલા જ રસ 'ફરજ' ની ચર્ચામાં લેવાની જરૂર છે. હક્ક જેમ હાથ ઢોકીને રચાવેલ થાય છે તેટલા જ જોરથી પ્રત્યેક પ્રાણીને પોતાની ફરજને ધર્મ તરીકે સ્વીકારે તો સ્વતંત્રતાનો પ્રશ્ન જરા પણ મૂંઝવણ ન કરે. પણ બ્યારે પોતાના હક્કને ભોગવવાની વૃત્તિ થાય અને અન્યના હક્કની કે તેને અંગે પોતાની ફરજની વાત આવે ત્યારે ગણાં તણાં થાય, તો એને પરિણામે ભારે મોટાળો થાય. લશ્કરનો દરેક માણસ પોતાની મરજી પ્રમાણે વર્તવા ઇચ્છે તો આખું સૈન્ય નજબશ્ત થઇ જાય. જીવનસંગ્રામમાં પણ એ જ નિષ્ફળ લાગે છે. જેવા શિસ્તની લશ્કરમાં જરૂરીઆત છે તેવા જ આઝ્ઞાકિતપણુની જીવનના પ્રત્યેક પ્રસંગમાં આવશ્યકતા છે. સર્વે પોતાને નેતા કે પંડિત માને તો એ આખું ટોળું ખલાસ જ થઇ જાય. મંડળમાં, જ્ઞાતિબંધનમાં, મેળાવડામાં પરસ્પરના હક્કને અવલંબીને જ સ્વતંત્રતાની મર્યાદા બાંધી શકાય. નહિ તો ભારે ગૂંચવણભરેલી સ્થિતિ જરૂર પ્રાપ્ત થાય. અને માત્ર ખુશામત તથા લોપડચોપડ વૃત્તિ જ જાગે. પોતાની સ્વતંત્ર વિચારણાને સ્થાન ન હોય તો તે નરી ગુલામગીરી છે. એમાં કાંઈ તથ્યાંશ કે સાર નીકળે નહીં. રાજાઓના નોકરો કે અમલદારોની દશા જોઈએ તો એમાં ગુલામી રમતી જણાયશે. શેડીઆઓના નોકરોની ખુશામત જોઈ અનેકને ચીડ આવી હશે. આવા પ્રકારની પરાધીનતા પણ અધમ ક્રેટિમાં જ આવે.

પોતાના હક્કનો જરૂર વિચાર કરવો, પોતાના નિર્ણયને વળગી રહેવાની ચીવટ પણ જરૂર રાખવી, પણ સાથે સામાના હક્કનો પણ વિચાર કરવો, પોતાની ફરજનો ખ્યાલ રાખવો. હક કે કદાચ એ જેમ અધમ દુર્ગુણ છે તેમ જ ખુશામત અને પરાધીનતા પણ દુર્ગુણ જ છે. કુશળ માણસ આઝ્ઞા પણ ઉઠાવે અને સાથે પોતાનું વ્યક્તિત્વ પણ જાળવે. એનું સ્વમાન અભિમાન કે મગરૂનીનું રૂપ ન લે, પણ માણસાઈ અને કૃતબુદ્ધિ.

Liberty without obedience is confusion;

Obedience without liberty is slavery. WM. PENN (20-6-41)

અંક ૩ ને]

બ્યવહાર કૌશલ્ય

૯૧

સન્મુખ રાખી એ જુરસાથી આગળ વધે અને એવા ધોરણે ચાલતાં કદાચ પૈસા કે માનની નુકસાની ખમવી પડે તો થોડો વખત ખમી પણ લે. સ્વતંત્રતા જરૂરી છે, સ્વચ્છ હતા હાનિકર છે. આત્મવ્યક્તતા મહા ખૂરી વસ્તુ છે અને સર્વગ્રાહી લક્ષ્ય. રાખી સ્વમાનપેયણમાં સાચી માણસાઈ છે.

(૨૧૨)

તમારો નિર્ણય મુલતવી રાખો.

તમે હકીકત નજરે નોંધ હોય, તમને એને અંગે ખુલાસા કે બચાવની શક્યતા પણ ન લાગતી હોય; તમે તે હકીકતના બચાવમાં કાંઈ પણ વાત હોય એની અસંભવિતતા નોંધ શકતા હો, તો પણ તમારાં મનનાં દાર બાંધ ન કરો, ઉતાવળો નિર્ણય ન કરો, ઝટપટ ફેસલો ન આપી દો. જુરસા થોભો, જરા અટકા અને છેવટનો નિર્ણય કરી નાખવાની ઉતાવળ ન કરો.

નજરે દેખેલી વાત ખોટી પડે છે, ન ધારેલી રીતે બચાવ નીકળી આવે છે, અણ-ધારેલી જગ્યાએથી ખુલાસો થઈ જાય છે અને પછી તો એટલું મોટું થઈ જાય છે કે આપેલ અભિપ્રાય કે ઉચ્ચારેલ મતને ફેરવવાનો સમય પણ રહેતો નથી. માટે યાદ રાખો કે આ જીવન એટલું સંકીર્ણ છે કે ધણી વખત ખુલાસો તદ્દન સાદો હોય છે, પરિસ્થિતિ મુક્તિ વિચાર(પરામર્શ)ને માગતી હોય છે અને બનેલ ઘટનાની પાછળનો ઇતિહાસ અથવા તેમાં ખરડાયેલી વ્યક્તિઓના પ્રસંગો નજરે નેચેલી વાતનું આખું સ્વરૂપ ફેરવી નાખે છે અને કોઈ કોઈ વાર તો તદ્દન ઊલટા આકારને રજૂ કરનાર નીવડે છે.

તમારા પોતાના જીવનના અનેક પ્રસંગો યાદ કરશો તો સામાની ઉતાવળે તમને થયેલા સેંકડો અન્યાયો યાદ આવશે. આકરા સ્વભાવના શેડો કે કડવા અમલદારોના વિચિત્ર ફાંટાને પરિણામે હાજર ખુલાસા પણ થઈ શક્યા નથી એવા અનેક પ્રસંગો તમે સંભારી શકશો અને એવા એકતરફી ફેસલાથી થયેલા અન્યાયના અનેક પ્રસંગો તમે યાદ કરી શકશો. જેમ તમારા સંબંધમાં બન્યું હોય તેમ તમે પણ અન્યને એવા અન્યાયો કેમ નહિ કરી બેઠા હો !

માટે ઉતાવળ ન કરો. જરા તેલ લુગો, તેલની ધાર લુગો, એનું સ્વરૂપ વિચારો અને સામાને પોતાનો બચાવ કરવાની પૂરતી તક આપો. ‘એક ધાના એ કકડા’ કરવાની ટેવથી અનેક માણસો હેરાનપરેશાન થઈ ગયા છે, અનેક અન્યાયનો ભોગ થઈ પડ્યા છે અને અનેકનું જીવન બરબાદ થઈ ગયું છે તે તમારા અનુભવનો વિષય છે; માટે નિર્ણય કે ફેસલો કરવાની ઉતાવળ ન કરો. તમારા પૂર્વજીવ અભિપ્રાયોને આધારે અથવા અમુક વાત બની અને નજરે નોંધ તેને આધારે પણ ફેસલો આપવાની દોડાદોડી ન કરો. આવી ઉતાવળમાં અચકામણુ અને ગેરઈન્સાફને બહુ સ્થાન છે. શાંતિથી વાતને વિચારો, સામાને પૂછી લુગો, તમારા દોરદમામમાં અટવાઈ જઈ એકાંતુ ચોડ તો વેતરતા નથી એની ખાતરી કરો અને કોટા(ટુલા)ના ન્યાયે બરાબર તોલ કરો. સાહસિક ઉતાવળીઆ નિર્ણય ધણી વાર ખોટા નીવડે છે એ તો આપણે અનેક વાર જોતે અનુભવ્યું છે અને દુનિયામાં જોયું છે. ‘ઉતાવળો સો આવરા, ધીરા સો ગંભીર’ એ લાક્ષણિક મહાન સત્ય છે. માટે ઉતાવળથી નિર્ણય ન કરો.

“Reserve your judgement” (12-8-41)

પ્રભાવિક પુરુષો

ઉપદ્રવર બેલડી (૬)

“આચાર્ય મહારાજશ્રી ! નમસ્કાર” ભદ્રશ-
કરે વસતીરથાનમાં પ્રવેશતાં મરતક નમાવી
કહ્યું અને વિશેષમાં જણાવ્યું કે—

“પૂજ્યશ્રી ! આપનું આગમન આ તરફ
મારા આશ્રયથી થયું છે છતાં હું એવા વિષમ
સંબોગમાં મૂકાયો છું કે એ પાછળનો મારો
ઉદ્દેશ સફળ થશે કે કેમ ? એ એક ગૂંચભર્યો
સવાલ છે. ખેર જે થાય તે ખરું પણ સૌ
પ્રથમ તો મને એ જણાવો કે આપ સર્વના
આહાર સંબંધમાં કેવા પ્રકારની વ્યવસ્થા
ઉચિત થઈ પડશે ? ”

“વત્સ ! તારે જરા પણ નિરાશ થવાની
જરૂર નથી. આ પ્રદેશ તરફ વિહરવાના અંગુલી-
નિર્દેશમાં સાચે તું નિમિત્તરૂપ છે, છતાં અમને
તો નવનવા પ્રદેશના પરિભ્રમણમાં જાતજાતના
અનુભવો પ્રાપ્ત થયા છે. જો કે હ્રુધા-તૃષા-શીત
આદિ બાવીશ પ્રકારના પરીપક્વ સહન કરીને
સાધુજીવનના આચારનું પાલન કરવાનું
હોય છે, છતાં આ વેશની પવિત્રતાથી કહો કે
જનસમૂહમાં સંત-મહાત્માઓ પ્રત્યેની અસીમ
ભકિતથી કહો, પણ આહાર-પાણીના અભાવે
અમને ઉપવાસ કરવાનો પ્રસંગ અમારા
આ લાંબા વિહારમાં જવલ્લે જ આવ્યો છે, એમ
કહેવામાં અતિશયોક્તિ નથી. એવે સમયે
થતી તપવૃદ્ધિને અમારા જૈન દર્શનમાં સ્થાન તો
છે જ. છતર કોષ્ટપણું દર્શન કરતાં જૈન દર્શન
તપકરણી પ્રતિ વધુ નમેલું છે. સંવર-નિર્વ-
રાના પ્રાપ્ત થતાં દરેક પ્રસંગો અહુમાનપૂર્વક
ગ્રીહી-લેવાની તો ખાસ એ શિક્ષા આપે છે;
એટલે કદાચ વિહારમાં એમ બન્યું હોત તો

પણ અમને એનું જરા માત્ર દુઃખ ન થાત.
બાકી આ દક્ષિણ પ્રદેશમાં પગલા પાડવાથી
અમારા અનુભવમાં ઘણી વૃદ્ધિ થઈ છે એ
કાંઈ નાનોસૂતો લાભ નથી.

“ભાઈ ! તારે અમારા આહારપાણીની
વ્યવસ્થા કરવાની જરૂર નથી; તેમ એની ચિંતા
ધરવાનું કામજી પણ નથી. એક તો અમને વસતિ
આપવાથી તું શય્યાતર બનેલ છે એથી
અમારા યતિધર્મના નિયમ અનુસાર તારા ધરનો
આહાર તો અમને કલ્પે જ નહીં. વળી તારે
લાં તાજેતરમાં મરણ થયું છે એટલે વ્યવહાર
માર્ગ પણ એમ કરવામાં આડી લીટી દોરે છે.
બાકી એ પ્રશ્ન તો લગભગ ઉઠેલી ચૂક્યા જેવો
છે. આ સ્થાનમાં પગ મૂકતાં જ થોડાક આસ-
પાસ રહેતાં મનુષ્યોના સંપર્ક અમારી મંડળીને
સહજમાં થયો. પરંપરની પ્રશ્નોત્તરીથી એક-
બીજાના વહેવાર જાણી લેવાયા. અપમાં આવે
તેવું પાણી મળી ચૂક્યું છે અને ગોચરી અર્થે
નિમંત્રણ થઈ ચૂક્યા છે.”

“શુરુજી ! સંતના પગલે પગલે મંગલિકની
માળા પથરાય છે એ જનવાચ્યા ખરેખર
સત્યી છે. આપે મારે ત્યાં મૃત્યુપ્રસંગ આ
લોકોની વાત પરથી જાણ્યો કે કાંઈ અન્ય
નિમિત્તથી ? કેમકે શહેરમાં પ્રવેશ, મારા વારિલ
અંધુની સાથે કર્યો છે. એની વાત પરથી તો
સહજ પરખાઈ ગયું છે કે મેં જ્યારે આપને
આ તરફ ઉતારે દાખવી, પિતાના મૃત્યુની
વાત સંભળાવી ત્યારે જ એમણે જાણ્યું, એ
પછી એમની ચક્ષુઓમાંથી આંસુઓનો
જે પ્રવાહ વહી રહ્યો છે તે દૃશ્ય પણ

અંક ૩ ને]

પ્રભાવિક પુરુષો :: પદ્મધરભેલડી

૯૩

બંધ નથી થયો ! આટલું પોતું હૃદય તો નારીબાલિમાં પણ ન સંભવે. પિતાકૃપ શિર-છત્ર જતાં પુત્રને શોક તો થાય. મને કંઈ નથી લાગ્યું એમ નથી. બાકી ‘હુખતું’ એ સહ દહાડા’ એ અનુભવસિદ્ધ ઉક્તિ છે. શોક કયો ગયેલાં બાળાં જ પાછાં ફરે છે. મરહતો શોક આંસુથી ન મપાય, એ જોવા સારુ તો હૃદય પ્રતિ વળતું પડે. માતૃશ્રીએ એટલું જ કહ્યું કે- ‘ભાઈ ! તું હજી વિના ચાલ્યો ગયો ત્યારથી એક દિવસ પછી તને સંભાળી વિના નથી રહ્યા. જો કે મૃત્યુશય્યા સમયે આ ‘ભદ્રિક’ આવી પહોંચ્યો અને એને જોતાં શાંતિ વળી છતાં તારા તરફનો તેમનો સ્નેહ આખરની ઘડી પર્યંત નિશ્ચય રહ્યો. જીવનદીપ છુટાવાની પળે પણ ‘વરાહ’ આવ્યો કે ? એમ મંદ પડી ગયેલા સાદે પૂછું. જો કે માતાએ તો આ વાત પુત્ર પ્રત્યે પિતાનું વ્હાલ કેવું ગાઢ હતું એ બતાવવા સામાન્ય સ્વરૂપે વર્ણવી, પણ પરિણામ જુદું જ આવ્યું. ત્યારથી બાઈને એવો આઘાત લાગ્યો છે કે હવે પણ શોક એહો થતો નથી. હાથમાં દાંતણું સરખું પકડતાં નથી. ફક્ત ‘ઓ પિતા ! ઓ પિતા !’ એવો પોકાર જ કર્યા કરે છે. બહુ વાર સમગ્રવું છું પણ જાણે તેમનું મગજ બહેર ન મારી ગયું હોય તેમ એની કંઈ જ અસર થતી નથી. આખરે થાકીને આપની પાસે એ હેતુએ આવ્યો છું કે એક તો આપ સરખા અતિથિની સગવડનો પ્રબંધ કરો અને આપ સરખા શ્રમણના ધ્યાનમાં આને લગતો કંઈ ઇલાજ હોય તો જાણી લઉં. મોટાભાઈના આ વર્તવે તો અમેને વધુ વિમાસણમાં મૂકી દીધાં છે. મૃત્યુ પાછળની બીજી ક્રિયા આટાપવાની ગમ પણ પડતી નથી.”

“વત્સ ! તેં આંકેલું ચિત્ર એ તો તારા શૃદ્ધમાં અત્યારે યથાર્થ ગતી રહેલ બનાવતું

ઉચિત ભાન કરાવે છે. જ્ઞાતી પુરુષાએ આવા તો કંઈ કંઈ જાનતા ચિત્રો પોતાના જ્ઞાન-બળે નિરખ્યા છે અને સંસારમાં આકંઠ ફૂંચેલા મોહચરત માનવોને માર્ગસૂચક થઈ પડે એ સારુ એમાંનાં કેટલાકને સાહિત્યના પાત્રે પણ ચઢાવ્યા છે. સ્નેહના પાશ ગાઢતર અને તીવ્રતમ હોય છે. મોહનીય કર્મની માયા-જાળમાંથી કાઢી વીરલો જ બચવા પામ્યો છે.

“વાસુદેવ કૃષ્ણ મહારાજના શબ્દને બળેવ સરખા સમજી આત્માએ છ મહિના સુધી ખબે લઈને ફેરવ્યાની વાત કોણ નથી જાણતું ? એ પાછળ મોહરાજના દોરીસંચાર વિના બીજું છે પણ શું ? આમ તો અજાતશત્રુ જીવનની આખરી ઘડી સુધી શ્રેણિક મહારાજનો વિરોધી રહ્યો, પણ સતી ચેલણાની એક વાત સાંભળતાં એનાં નેત્રપટળ ખુલી ગયાં. વિરોધ ટાળવા એણે કમર કસી-કુદરતને એ વાત મંજૂર નહિ, ત્યાં જુદું જ બન્યું. પિંજરમાં પૂરાયેલ શ્રેણિકરાજે આપઘાત કર્યો. એ બનાવે અજાતશત્રુના મન પર એવો તો સખત આઘાત પહોંચાજો કે ત્યારપછી એને રાજગૃહીમાં પળવાર પણ ચેન ન પડ્યું. વારં-વાર પિતાના મૃત્યુની સ્મૃતિ ચક્ષુ સામે તૂં-વરવા લાગી. આખરે રાજધાની ફેરવીને ચંપા નગરીમાં લઈ ગયા, ભારે જ પેલા બનાવની અસર રાજવીના મગજ પરથી જીસાવા માંડી અને થોડા સમયમાં પૂર્વવત આચરણ આરંભાયું. વાત વિસારે પડી ગઈ. જ્યાં લાલભલા જાણકારો ગોથાં ખાઈ જાય છે ત્યાં તારા બંધનને અપવાદ : કયાંથી સંભવે ? એના મરતકમાંથી એ પ્રીતિનો છેદ ઉરાડ્યો જોઈએ. એમાં કામ આવે તેવું રસાયન અમારા શ્રમણોના હાથમાં છે. એનું નામ વૈરાગ્ય, રાગના પાસમાં જકડાયેલ જીવને વીતરાગની વાતો-

વડે જ છોડાવી શકાય. ચાલ, હું તારી સાથે આવી એ રામચાણુ ઈલાજ અજમાવું.”

તરત જ આચાર્ય શ્રી યશોભદ્રસુરિએ બગલમાં રત્નેહરણુ અને હાથમાં દાંડો લઈ, ભદ્રશંકર સાથે તેના ઘરની દિશામાં પગલાં પાડ્યા. ઘરમાં પ્રવેશ કરતાં પૂર્વે જેવા પ્રકારનું ચિત્ર ભદ્રશંકરે દોર્યું હતું તેવા પ્રકારની દશા પ્રવર્તતી જોવામાં આવી. વરાહમિહિર પિછાનવાળા સંતને જોતાં ઊભો થઈ સામે આવ્યો અને એકદમ પોકારી ઉઠ્યો—

“મહારાજ! મારા પિતા ક્યાં ચાલી ગયા? તમે મને એક વાર તેમના દર્શન ન કરાવો? હું તમારો એ માટે જીવનભર નહણી રહીશ.”

“હે વત્સ! તને ‘દર્શન કરાવું.’ સરિછ બોલ્યા અને આગળ કહેવા માંડ્યું કે “ભાગ્યવાન! એ સારુ હું જે કંઈ કહું તે તારે એકચિત્તથી સાંભળતું પડશે તેમજ એ પ્રમાણે વર્તન કરવું પડશે. સંસારમાંથી વિદાય થઈ ગયેલાં આત્માના દર્શન કંઈ સહેલાં નથી પડ્યાં! એ માટે પણ વિધિ-વિધાન જરૂરી છે.”

“મહારાજ સાહેબ! આપ જે કંઈ કહેશો તે હું કરીશ. ફક્ત મને એક વાર પિતાશ્રીનું સુખને જોવાનું મળે તેમ કરો.”

“જે ભાઈ! તું વેદાન્તનો અભ્યાસી છે. એમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે દુનિયામાંનાં સર્વ પદાર્થો ચલ-વિચલ સ્વભાવના છે. જે સવારે દેખાય છે તે મધ્યાહ્ને જોવામાં આવતું નથી અને એ બપોરના દશ્યનું પરિવર્તન સંધ્યા કોઈ ભુદી રીતે જ કરી વાળે છે! ‘ચલાચલે સંસારે, ધર્મે ઇકો હિ નિશ્ચલમ્’ કહેલ છે તે કંઈ ખોટું નથી. એ ધર્મ તે આત્મ-ધર્મ છે. આ ધર, પેલા વાડી બંગલા, બગીચામાં ચાલી રહેલ વજુજ-વૃષાર, રાજદરબારમાં થઈ રહેલી મસલતો અને રાજના કમમાં એક-

ધારો ભાગ ભજવતાં ખાન-પાન કે આનંદ-વિલાસ એ શાશ્વત દેશાવાળાં નથી. અરે! આ આપણા શરીર પણ નાશવત છે. જે કોઈ પદાર્થ અમર હોય તો તે એક માત્ર આપણો આત્મા જ છે. એ આત્માને સત્ત્વો છેદી શકતા નથી અને અગ્નિ બાળી શકતો નથી. આવરદાનો છેલ્લો ઘંટ વાગતાં જ એ એના વર્તમાન યોગિયાનો ત્યાગ કરે છે. સંચિત કરેલ્લક્ષ્ણ-અસદ્ કમાણીના પ્રમાણમાં નવો અવતરણ ધારણ કરે છે. દેહ બદલાય છે. શરીર ભુદા પ્રકારનું મળે છે પણ આત્મા તો એનો એ જ રહે છે. આ પ્રકારનો ક્રમ જ્યાં લગી આત્મા પોતાની મૂળ સ્થિતિનો સાક્ષાત્કાર નથી કરતો ત્યાં લગી ચાલ્યા જ કરે છે. ચોરાશી લાખ જીવોનિમાં જન્મતું અને આયુષ્યનો અંત આવતાં મરતું એ એનો કાર્યક્રમ બની રહેલો છે; તેથી તો ‘મરણપ્રકૃતિ: વિકૃતિ: જીવનમુચ્યતે’ એવા શ્લોકની રચના થઈ છે. એટલા સારુ તો વ્યવહારમાં બોલાય છે કે— ‘પુનરપિ જનનમ્, પુનરપિ મરણમ્, પુનરપિ જનનીજટરે શયનમ્’ કર્મ અનુસાર માનવ મટી પણ પણ બનતું પડે છે અને દેવતાઈ ભોગો જોતજોતામાં ક્યાંયે ઊડી જાય છે. મીઠી ફરણીનો યોગ વધી પડે તો નરકના દાર ખખડાવવા આ આત્માને ફરજિયાત બનતું પડે છે. એમાં નથી તો પટખંડ ચક્રવર્તી આડો હાથ ધરી શકતો કે નથી તો ત્રિખંડાધિપતિ વાસુદેવ ગીન-મેષ કરી શકતો!

“જ્યાં પરિસ્થિતિ આમ છે ત્યાં જો બૂદેવ મહારાજ! શું તમે એટલું પણ નથી સમજી શકતા કે કર્મરૂપી પરત્વ દશાના પિંજરે સપડાયેલ આત્મા ઇચ્છિત સ્થાને પોતાની મનીષા મુજબ રહી શકે છે કિંવા ધારણા પ્રમાણે વધો જાળી શકે છે. ખરે! હરગીજ નહિ. આમ છતાં સાતશક્તિદાતા હું તમને તમારા

અંક ૬ નો]

પ્રભાવિક પુરુષો : પદ્મ-બેલડી

૯૫

પિતાશ્રીના દર્શનનો યોગ બતાવીશ પણ એ સારુ મગજનું સમતોલપણ આવશ્યક છે, માટે આ શોક તજી દઇ, આવશ્યક કાર્યમાં ચિત્ત પરોવો. ઘડીભર મનમાં કંઈપી લો કે પિતાશ્રી પરદેશ ગયા છે. આજે આટલું બસ છે.”

આચાર્યશ્રીની સુઠિ પુરસ્સર વાતથી વરાહમિહિરે વહેવારમાં ચિત્ત પરોવવા ચતન કર્યો. આવશ્યક કાર્યો કરવા માંડ્યા. આમ છતાં પિતાનો વિરહ તદ્દન તો ન બૂઝી શકાણો.

સરિમહારાજે ચંચુ પ્રતિદિન કલાક દેહ કલાક એ માટે વૈરાગ્યની વાતો કાઢી, એવી રીતે સમગ્રવવા માંડી કે ધનાઞ્છાહિત આકાશ જેમ ભરમરાસિના તમ કિરણોથી સ્વચ્છ થવા માંડે તેમ વરાહમિહિરનો મનો-પ્રદેશ પણ મોહનાં પંડલ તૂટવાથી શુદ્ધ બનવા માંડ્યો. અનિત્ય ભાવનાનો ઓપ એ પર વધુ ચઢવા લાગ્યો. સંસારમાં કોઈ કોઈનું નથી એ સૂઝ હૃદયમાં દ્રઢપણે અંકિત થયું. દરરોજના કાર્યોમાં રુક્તિ આવવા માંડી. પાંચમા દિવસે સરિમહારાજે પ્રવેશ કરતાં જ પ્રશ્ન કર્યો.

“કેમ વિપ્ર મહાશય ! પિતાની સ્મૃતિનો મોહ-પાશ છૂટ્યો કે નહીં ?”

“પૂજ્ય મહારાજ સાહેબ ! આપશ્રીના વચ-તોથી મારા મનમાં એટલું તો ચોક્કસ થયું છે કે ‘ગયું’ તે પાછું આવતું નથી’ મરનાર તે રોનાર મનુષ્યની દશા પણ નિરાળી તો નથી જ, છતાં કોઈ કોઈ વાર એવો તરંગ ઊઠે છે કે જેમ સતી સાવિત્રીની પવિત્રતાએ પોતાના પ્રીતમને નવ-જીવન આપ્યું હતું તેમ મારા સામર્થ્યના ભેરે મારા પિતાના શોકા વર્ષો હું ન વધારાવી શકું ?”

“વરાહમિહિરજી ! એ શક્ય નથી જ. એક ક્ષણ માત્ર આસુખ્ય વધારી શકાતું નથી એમ પરમાત્મા શ્રી મહાવીરદેવનું કથન છે અને એ

વિચારણા કરવાથી સુતરાં ગળે ઉતરી બધાં તેવું પણ છે. પાંચ કારણના ભેરે આ સંસારચક્ર અરુપિત ગતિએ વહી રહ્યું છે. તમારા મંતવ્ય મુજબ ખૂદ ધૈર્ય જગતનો કર્તા હોવા છતાં તે એમાં હસ્તક્ષેપ કરી શકતો નથી. સાવિત્રીના ઉઠાહરણમાં ભાવ જુદો જ છે. એના પતિની બેબાન રિયતિ એની પવિત્રતાના બળથી ચાલી ગઇ સંભવે છે. બાકી એક વાર પ્રાણ પંખેર વિદાય થયું તો પછી એને પુનઃ દેહરૂપી પિન્દરમાં માનવશક્તિ સ્થાપિત કરવા અશક્ય છે. અલગત ફેટલાક પ્રસંગોમાં દૈવી શક્તિના દર્શન જુદી રીતે ભાવ બજવે છે છતાં એ માયાગળ કે ઈન્દ્રગળ છે. એ રિયતિ કાષ્ઠથી સ્વરૂપ પકડી શકતી નથી. આ તો વાસ્તવિક રિયતિ સમગ્રવી. હવે મારો પ્રશ્ન એક જ છે કે-તમારે સોમ-શર્મા પુરોહિત અર્થાત્ તમારા પિતાના દર્શન કરવા છે ? ને કરવા જ હોય તો કોના કરવા છે ? એમના આત્માના કે દેહના ?

“સોમશર્માનો દેહ તો આ ભદ્રશંકરે જાતે આગ મૂકી બાળી દીધો છે. એના દર્શન મૂળરૂપે હવે શક્ય છે જ નહીં. ને આત્માના દર્શન કરવા હોય તો એ શક્ય છે કેમકે આત્મા કદાપિ મરતો જ નથી; ફક્ત એક દેહ છોડી બીજા દેહમાં પ્રવેશે છે. જ્ઞાનીની દષ્ટિ સોમ-શર્મા આ વિપ્ર દેહ લાજી દઈ કયા સરીરમાં વસે છે એ સ્પષ્ટ નેહ શકે છે. એ જ્ઞાનના બળથી હું પણ દર્શાવી શકું કે ક્યાણુ પ્રદેશમાં સોમશર્માના જીવે નું બોગિયું, ધારણ કયું છે. પણ એથી તમારા મનનું સમાધાન શક્ય નથી જ. તમે જે પ્રકારે જોવા ઇચ્છો છો તે કેવળ આત્માને કે દેહને નહીં પણ, દેહયુક્ત આત્માને-પુરોહિતના બ્યવસાયરુકત આત્માને અર્થાત્ આ સ્થળમાં જીવન પાંગરનાર સોમશર્મા-

ને । સોમશર્માનો આત્મા નવીન રૂપમાં એકાદ ચુદ્ધ અર્ભકના ગર્ભરૂપે જ્ઞાનબળે જ્ઞેનાર જ્ઞાતી પણ તમને દેખાડે તો પણ તમે એ વાત ચક્ષુથી નોંધ માનવાના નથી; કેમકે વહેવારના તોલે તોલતાં કે ચર્મચક્ષુના માપે માપતાં એ સાચી દેખાવાની નથી. એ માટે જ્ઞાનચક્ષુઓ નોંધએ, તે તમારી પાસે છે નહીં. બાકી કેવળ-જ્ઞાની ભગવાનને તો આ વિશ્વના સર્વ પદાર્થ હરતામલકવત પ્રત્યક્ષ છે. ક્યાં તો એવી રિચતિ મેળવવાનો નિશ્ચય કરે! અને એ પ્રાપ્ત થતાં માત્ર આ ભવના પિતા સોમશર્માને જ નહિ પણ એ પૂર્વના ભવોના સાંખ્યાતીત પિતાએને નોંધ શકશે; પરંતુ એ જ્ઞાતી લાલસાને મુગળજી માની સર્વથા અંતરમાંથી ઉખેડી નાંખી. જગતનો વહેવાર જે રીતે પ્રવર્તે છે એમાંના તમે પણ એક છો, એમ અવધારી લઇ, એ તર-જોને ભૂરૂં નાખી આવશ્યક કામે લાગી બેસો.

“હજારોના મરણ જેમ સમયના વહેણમાં ભૂતાકાળનો વિપ્લવ બની ગયા તેમ પુરોહિત સોમશર્માના મૃત્યુને પણ બનવા દો. યાદદાસ્ત સ્વાર્થને આભારી છે. બાકી તો વસ્ત્ ! સ્વીરક્ષયં દદ્ધા, પરિત્યજતિ માતરમ્ જેવું છે.

“આચાર્યશ્રીની તેજદાર ને અર્થગર્ભિત વાણીએ વરાહમિહિરના ડોલાયમાન મનને મૂળ રિચતિ પર મૂકી દીધું. યુદ્ધવર્ધનના સ્વામી તરફથી સ્વર્ગસ્થ પિતાનું પુરોહિતપદ સંભાળી લેવાનું કહેણ આવેલું છતાં વડિલ ભાઈની માનસિક અસ્થિરતા નિહાળી કંઈ ઉત્તર વાળી શકેલ નહો. આજે ભદ્રશંકર ઉચિત પોશાકમાં સન્નિયમ, દંરબારમાં પહોંચ્યો. રાજવીએ સહજ પ્રશ્ન કર્યો : “શું વરાહમિહિર હજી પરદેશથી પાછો નથી ફર્યો ? પુરોહિતનું પદ તમારા ઉભય-માંથી કોણ સાચવશે ? આટલા દિવસ શું એની

વિચારણામાં બતીત થયા કે કંઈ બીનું કારણ છે ?”

“મહારાજાધિરાજ ! આપના બધાથે પ્રશ્નોનો જવાબ મારી વાત સાંભળતાં મળી નય તેમ છે. એ સારુ તો હું અહીં આવ્યો છું.” એમ કહી ભદ્રશંકરે વરાહમિહિરના આગ-મન બાદ જે બતાવ ભજવાઇ રહ્યો હતો તે અક્ષરશઃ વર્ણવી બતાવ્યો. એમાં આચાર્યશ્રી યશોભદ્રસૂરિને પ્રસંગ પણ એક કરતાં વધુવાર આવી ગયો— (જુન સમાસ કરતાં તેણે જણાવ્યું કે—“હવે વડીલ ભાઇ પુરોહિત પદ સંભાળી શકે તેવી શક્તિ ધરાવતા થઈ ગયા છે, બાકી મારી ઇચ્છા માત્રુશ્રીની તળિયત ઠીક થયે, મોટા ભાઇને ગૃહસ્થાશ્રમી બનતી પધારેલ વિદ્વાન સંતના ચરણમાં વસવાની અને જ્ઞાનાર્જન કરવાની છે. એમાંમાં વિદ્વતા તો છે જ પણ સાથે અભિમાનનો છાટો સરખેયે નથી. ક્ષમા-શમતા આદિ ગુણોથી મારું હૃદય તેમના પ્રતિ પ્રથમ પરિચયે જ આકર્ષાયું હતું. અને હવે તો આ આકર્ષણ અતિ દઢ બધે બંધાયું છે. આવા પદોપકારીનો સહવાસ પૂરા ભાગ્ય હોય તો જ પ્રાપ્ત થાય. મુખમાં આવેલ કવલ કોણ મુખાવે ?”

“ભદ્રશંકર ! તે પણ યોગ્ય અવસરે હાજરી આપી. અમે આ વેળા વ્તાન વર્ષના કાર્ય-કર્મનો વિચાર કરતા હતા. અમે એ વિદ્વાન સૂરિને પધારવાનું આમંત્રણ રાજ્ય તરફથી મોકલ્યું, છતાં તારા અતિથિ છે એટલે ખાસ આગ્રહ કરજે. જ્ઞાનીના જ્ઞાનનો લાભ લેવો એ તો જીવનનો દહાવો છે.”

વાચક ! ગયા અંકમાં નોંધ થયેલ પ્રસંગ આ વાતને આભારી હતો એમ સહજ સમજી શકાશે. હવે આગળ શું અને છે તે અજુવા તત્પર બનજે. (ચાલુ) ચેત્કસ્તી

શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વનાથ સ્તવન.

શ્રી ચિંતામણિ પાસણ, અરજ સુણો એક આજ;
તું તો જગતારણુ જ્યો, આપ અવિચલ રાજ. ૧
સેવક સેવા નિત્ય કરે, સાહિબ દિલમાં ધાર;
જગત આધાર જિણેસર, તાર તાર પ્રભુ તાર. ૨
જેમ કમલાકર ભમરલો, જેમ મોરો મન મેહ;
મુજ મન તુજ ચાહે ઘણું, રાખવા અવિહંત નેહ. ૩
ભવ અટવી ભીષણ ઘણું, ભમતો ભવહ મગાર;
ઇંણુ ભવ તું જિનજી મળ્યો, તો તારો સંસાર. ૪
નગર ખંભાતની મધ્ય છે, ચોકસ ચોકસી પોલ;
તિહાં ગિર્યામણિ પાસણ, ભેટે અતિ રંગરોલ. ૫
સંવત હેંતર એંસીસમેં, શ્રાવણ શુદ્ધ છે સાર;
આઠમ ને શુક્રવાર છે, બેઠા દેહરા મગાર. ૬
અરજ કરો આગળ રહી, સુણુએ દેવાધિદેવ;
સુગતિસોમ કહે આજથી, કરવી તુમચી સેવ. ૭

(૨)

આજ અપૂરવ દિન ભલો, લેજો શાંતિ જિણુદો રે;
દરિસણુ દીઠિ જેહને, ઉપજે અતિ આણુદો રે. ૧
પારેવો જેણે રાખીયો, શરણાગતિ સાધારો રે;
પ્રભુ અરજો જે આવશે, તે તરશે સંસારો રે. ૨
શાંતિકરણુ શ્રી શાંતિજી, જગના વિઘન નિવારો રે;
સેવક સામું દેખીને, કો કરુણા નવિ ધારો રે. ૩
નિત્ય ઉચ્છવ નવલાં સહી, પૂજા વિવિધ પ્રકારો રે;
ચોમુખ ચાહી વંદીએ, ચોકસી પોળ મછારો રે. ૪
કહું છું બે કર બેઠીને, સુણુએ તે ચિત્ત ધારી રે;
સુગતિસોમ કહે જાણુએ, વિનતડી છે માહરી રે. ૫

ગરબો

(રાગ-ઝીણા ઝરમર વરસે મેહ-એ લય.)

સુણો સુણોને સજની સાજ, વીર જિનની વાણી;
ધારો ધારો અંતરમાં આજ, વીર જિનની વાણી. સુણો ૧

સાખી-અગાધિત ને સત્ય સ્વરૂપી, ત્રિવિધ દુઃખને કાપે રે;
સ્વરપૂરિત ભોજન સંભળાયે, સુણે પર્ષદા બાર વીરજિનની વાણી. સુણો ૨
સ્વાદવાદ શુભરવ કરતાં, વંદતાં શ્રી ભગવંત રે;
કર્મ તુટતાં શિવ ગણાયે, છે જીવ શ્રદ્ધા સ્વરૂપ. વીરજિનની વાણી. સુણો ૩
ચાતક સમ ભવિ જીવો તલસે, વાણી અમૃત ધાર રે;
અનેક તર્કો તરશે એનાથી, વહે વીરનાં બાળ વીરજિનની વાણી. સુણો ૪
મગનલાલ મોતીચંદ શાહ

Reg. No. B: 156

શુક્રે વેચાણ મગાવનારને સૂચના

શ્રી ત્રિપષ્ટિ શ્લોક પુરુષ ચરિત્રનો સેટ, શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ભાષાંતરનો સેટ તથા શ્રી ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા કથાનો સેટ મગાવનારને જણાવવાનું કે-સેટની જે કિંમત ઓછી લેવામાં આવતી હતી તે હવેથી શુક્રમાં જણાવ્યા પ્રમાણે પૂરી લેવામાં આવશે.

શ્રી વૈગયકદ્વપલતા ગ્રંથ

ઉપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજીકૃત આ ગદ્યગ્રંથ ગ્રંથ અમદાવાદનિવાસી પंडित ભગવાન-દાસ દરખાસદ તરફથી હાલમાં બહાર પડેલ છે. ગ્રંથ ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા કથાનું સ્વરૂપ કરાવે તેવો તે જ સ્વરૂપમાં બનાવેલો છે. અત્યુત્તમ ગ્રંથ છે. શ્રી સંખ્યા સાત હજાર છે. કિંમત રૂ. ૬૦ રાખેલ છે તે અમારે ત્યાંથી પણ મળશે. જરૂર મંગાવો ને લાલચો.

શ્રી ગુણવર્મા ચરિત્ર ભાષાંતર

મૂળ સંસ્કૃત ઉપરથી પंडित પાસે શુદ્ધ ગુજરાતીમાં ભાષાંતર કરાવીને પં. શ્રી વીર-વિજયજીના ઉપાશ્રય તરફથી હાલમાં પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. કિંમત આઠ આના. ખાસ વાંચવા લાયક છે. પોસ્ટેજ બે આના. જરૂર મંગાવો. અમારે ત્યાંથી મળી રહેશે.

સત્તર ભેદી પૂજ્ય કરનારની ૧૭ કયાઓ આમાં છે.

પંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર-મૂલ. શાસ્ત્રી

હિંદી મુંદર ટાઇપમાં છપાવેલ આ શુક્રમાં પંચ પ્રતિક્રમણ, નવ સ્મરણ, ચૈત્યવંદન, સ્તવન, સ્તુતિ, છંદ તથા વિધિઓ વિગેરેનો સમાવેશ કરેલ છે. વિદ્યાર્થીઓને ખાસ અભ્યાસ કરવા યોગ્ય છે. કાગળની અતિશય મોંઘવારી છતાં જ્ઞાન-પ્રચારનો હેતુ જાળવવા માટે અમે કિંમત વધારી નથી. છૂટક નકલના આઠ આના. સો નકલના રૂ. ૪૫). પોસ્ટેજ ત્રણ આના.

સ્નાત્ર સંગ્રહ અને અષ્ટપ્રકારી પૂજા.

આ શુક્ર હાલમાં જ અમે છપાવી છે. તેમાં શ્રી દેવચંદ્રજી તથા પં. વીરવિજયજીના સ્નાત્ર ઉપરાંત પૂર્વાચાર્યકૃત સ્નાત્ર જે હાલમાં પ્રચારમાં નથી તે દાખલ થયું છે. તેમાં શ્રી ઋષભદેવનો ને પાર્શ્વનાથનો એમ બે કળશ છે. જેને પાંચ સ્નાત્ર લખાવવા હોય તેને માટે શાંતિનાયજીનો કળશ પણ આ શુક્રમાં દાખલ કર્યો છે. ત્યારપછી શ્રી દેવવિજયજીકૃત અષ્ટપ્રકારી પૂજા દાખલ કરી છે તે અષ્ટપ્રકારી પૂજા કરતાં દરેક પૂજનના પ્રારંભમાં બોલવા લાયક છે. તેમાં તે પૂજા સંબંધી જ વર્ણન છે. ખાસ કંઈ કરવા લાયક છે. કિંમત ત્રણ આના રાખવામાં આવી છે. ખાસ મંગાવો.

મુદ્રક: શાહ શુભાનંદ લલ્લુભાઈ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-આવનગર